

Scînteia

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL P.C.R.

Anul XXXVI Nr. 7360

Simbătă 3 iunie 1967

8 PAGINI — 30 BANI

PAG. V-VI
VUIETUL
Nuvelă de
Ion LĂNCRĂNIAN

COMUNICAT cu privire la convorbirile dintre delegația Partidului Comunist Român și delegația Partidului Comunist din Grecia

În ziua de 2 iunie a. c. au avut loc convorbiri între delegația Partidului Comunist Român și o delegație a Partidului Comunist din Grecia, care face o vizită de prietenie în Republica Socialistă România.

Din partea Partidului Comunist din Grecia, la convorbiri au luat parte tovarășii: Apostolos Grozos, președintele C.C. al P.C. din Grecia, Panaitis Dimitriu, Zisis Zografos, Panaitis Mavromatis, membri ai Biroului Politic al C.C. al P.C. din Grecia, Panaitis Ifantis, membru supleant al Biroului Politic al C.C. al P.C. din Grecia.

Din partea română, la convorbiri au participat tovarășii Nicolae Ceaușescu, secretar general al C.C. al P.C.R., Gheorghe Apostol, Emil Bodnaraș, membri ai Comitetului Executiv și ai Prezidiului Permanent al C.C. al P.C.R., Alexandru Drăghici, Paul Niculescu-Mizil, membri ai Comitetului Executiv, ai Prezidiului Permanent, secretari ai C.C. al P.C.R., Leonie Răutu, membru al Comitetului Executiv, secretar al C.C. al P.C.R., Ghizela Vass, membru al C.C. al P.C.R.

Cu acest prilej, delegația Partidului Comunist din Grecia a informat despre situația creată în Grecia în urma loviturii de stat militar, organizată cu sprijinul Statelor Unite ale Americii, îndreptată împotriva drepturilor și libertăților democratice ale poporului grec, împotriva intereselor sale fundamentale.

Instaurarea dictaturii militare, valul de repressiuni și teroare dezvoltat împotriva forțelor demo-

cratice, progresiste și patriotice, în primul rînd împotriva comunistilor și a forțelor de stînga, lovește în interesele naționale ale poporului grec, aduc seriosă prejudicii dezvoltării economice, politice, sociale a țării, produc o vie îngrijorare și dezaprobare în întreaga lume.

Delegația P.C.G. a înfățișat activitatea partidului comunist în vederea mobilizării și unirii eforturilor clasei muncitoare, țăranilor, intelectualității, tuturor partidelor, cercurilor și personalităților politice care se pronunță împotriva dictaturii militare, pentru eliberarea deținuților politici, pentru o dezvoltare normală democratică a țării, restabilirea legalității, libertăților și drepturilor constituționale fundamentale ale omului.

Delegația P.C.R. a exprimat adevărată îngrijorare a poporului român față de urmările loviturii de stat militare din Grecia, care creează o stare de neliniște în Balcani, dăunează cursului pozitiv spre destindere în Europa, contravine cauzei democratice și păcii în lume. Ea a reafirmat sentimentele de solidaritate profundă ale P.C.R., ale tuturor oamenilor muncii din România cu lupta P.C. din Grecia, a tuturor forțelor progresiste și patriotice, împotriva amestecului imperialist în treburile interne ale Greciei, pentru restabilirea libertăților democratice ale poporului grec.

Convorbirile s-au desfășurat într-o atmosferă de prietenie, de căldură și înțelegere, care caracterizează relațiile frățesti dintre cele două țări.

ÎN ZIARUL DE AZI

- Faptul divers ■ Aripi de inger disponibile...
- Urcăm, treaptă cu treaptă, scara calității exemplare ■ În Valea Roșie... munți de neglijență și nepriecere ■ Ce tendințe promovăm în arta fotografică?

PLECAREA TOVARĂȘULUI SANTIAGO CARRILLO

Vineri dimineața a părăsit Capitala tovarășul Santiago Carrillo, secretar general al Partidului Comunist din Spania, care a făcut o vizită de prietenie în Republica Socialistă România, la invitația Comitetului Central al Partidului Comunist Român.

La plecare, pe aeroportul Băneasa, oaspetele a fost salutat de tovarășii Nicolae Ceaușescu, secre-

tar general al C. C. al P. C. R., Alexandru Drăghici, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent, secretar al C.C. al P.C.R., Manea Mănescu, membru supleant al Comitetului Executiv, secretar al C.C. al P.C.R., Ghizela Vass, șef de secție la C.C. al P.C.R., de activiști de partid.

(Agerpres)

Șoferii de munte

Am reînălțat de curind citiva oameni cărora li se cer condiții psihice și morale deosebite pentru a putea stăpîni volanul pe serpentinele tăiate în marginile prăpastiilor, spre a ajunge în parchetele forestiere din nordul Olteniei. Am reînălțat oameni care au urcat spre munți cu tractoare și autocamioane, cu ferăstraie mecanice, cu tapine și cabluri, am reînălțat conducătorii de vehicule ce s-au așezat așteptând de pădurari, corhăntori și ingineri silvici, urcați spre munte, să taie pădurile, unii ca să le coboare spre marea complex pentru industrializarea lemnului de la Tg. Jiu, alții — ca să contribuie la regenerarea, la plantarea pădurilor tinere.

Am reînălțat — zic — acești oameni urcați spre munți să lupte adesea cu capriciile naturii pentru ca, pînă la urmă, să se îndrăgostească de ele și să înțeleagă încă o dată că de pretios este aportul lor la opera ce o înfăptuim.

Pe măsură ce noi drumurile forestiere sînt tăiate cu brutalitatea dinamitei în țăările granitice sporește și numărul șoferilor de munte. La Novaci, la Cărbunestii, la Baia de Fier sau în Cheile Olteului, unde l-am înălțat, mi-a atras atenția faptul în care verifică mașinile înainte de a urca pe serpentine spre parchetele forestiere sau înainte de a coborî cu povara bustenilor. Cînd fac acest lucru și au ceva grav în atitudine, îți dai seama că anticipează tot ce se va întîmpla pe parcurs și că iau toate măsurile de prevenire a celui mai mic accident.

Urcam spre Cheile Olteului alături de Ilie Diaconescu — șofer de la Întreprinderea mecanizare transporturi forestiere primul zămis de motor turbură înșteasta așternută peste parchete, corhăntorii și tapinarii își spun: „a sosit numărul unu”, cum îi spun oamenii, acest „om o dată și jumătate” cum pretind tăietorii de păduri că este, a urcat spre munți, din Cărpinișii Gorjului, sat cu oameni harnici, dornici să facă din muntinirea datoriei o mare satisfacție, deplin hotărîți să nu treacă prin viață fără să lase ceva bun pe urma lor. Urcam în tovarășia lui Ilie Diaconescu spre Cheile Olteului.

Încearcă să-mi explice cum a rătau drumurile forestiere în zilele dezghețurilor, cit de greu se circula, de cită atenție trebuie să dea dovadă un conducător auto, cit de mult avează drumurilor, ce pericole prezenta avalanșele.

„Ca să cunoști șoferii de munte și munca lor alt de interesantă și plină de răspundere — trebuie neapărat să călătorești cu ei, să mînci cu ei, să pețurești cu ei”.

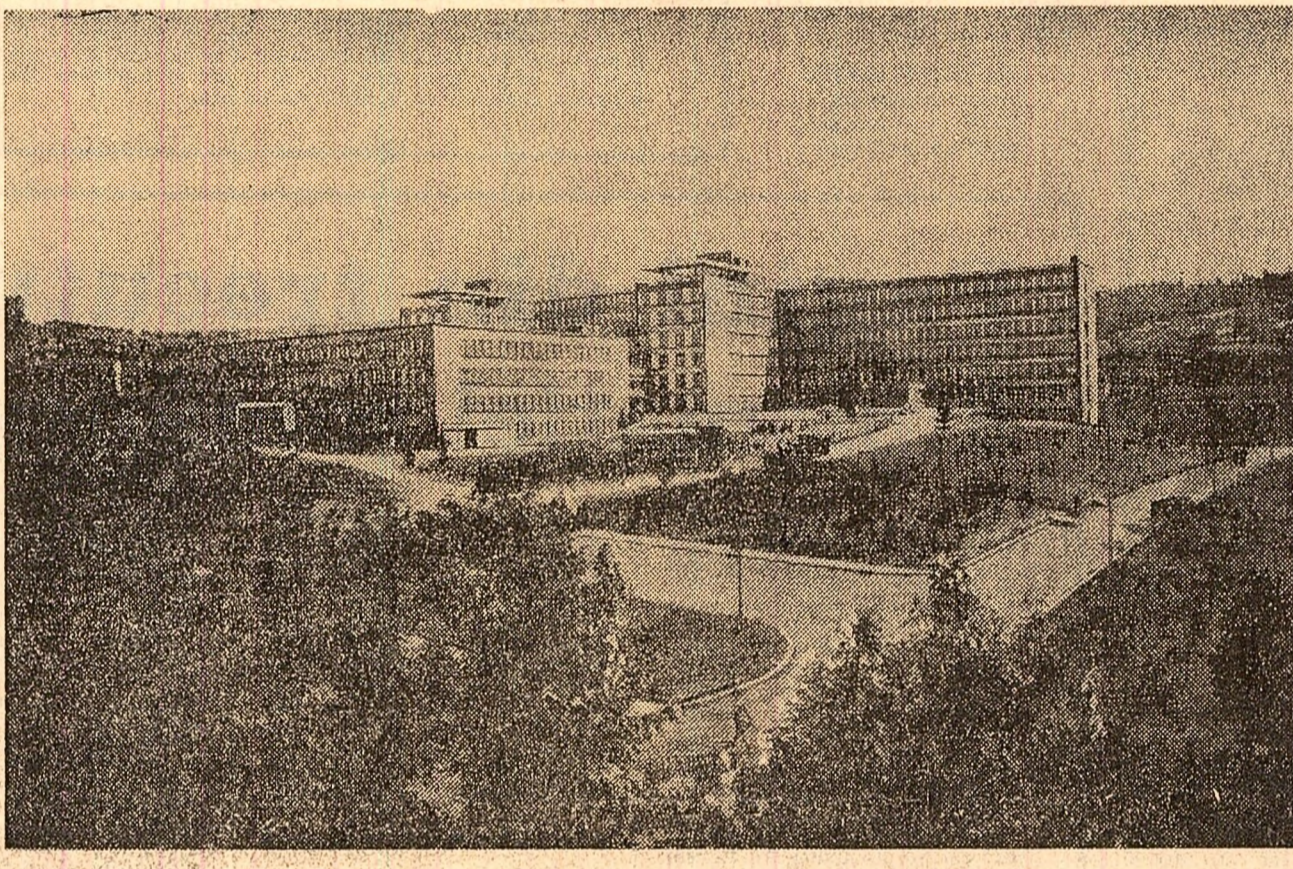
Intr-adevăr, în toate împrejurările grele ale vieții lor temerarii acestia sînt de o sociabilitate aparte, cu toate că par sobri și taciturni. Știu să împartă între ei o cutie de conserve și o fac cu dragă inimă, știu să dea o mîină voluntară de ajutor celui ce se grăbește, să remedieze o defecțiune de motor la mașină sau o pană de cauciuc. Tapinarul sau corhăntorul, dar mai cu seamă rampagiștii, au un prieten apropiat în șoferul de munte, fiindcă acesta știu să fie, atunci cînd este nevoie, și tapinar, și corhăntor, și rampagiștii. Șoferul de munte este și factor postal, fiindcă el aduce în fiecare zi scrisorile și zărele pînă la cele mai îndepărtate ca-

În probe tehnologice

A intrat în probe tehnologice secția de furnire estetice a Întreprinderii de produse finite din lemn ce se înalță în zona industrială a orașului Constanța. Primele lot de furnir leste din mașina de decapat și-au continuat, conform programului, fluxul tehnologic, de unde au poposit la magazie. Utilajele moderne — din import sau realizate în țară — vor putea produce anual peste 5 milioane metri pătrați de furnire estetice din busteni exotici, cu o producție orară de 1 000 metri pătrați de furnire.

Construcții și montori lucrează în prezent la celelalte secții ale noului întreprinderii — secția de mobilă cu o capacitate de 30 000 garnituri pe an, și cea de mobilier din lemn combinat cu metal pentru unitățile comerciale și social-culturale — care vor fi terminate pînă la sfîrșitul anului în curs.

(Agerpres)

În curînd se va da în folosință noul spital din Hunedoara Foto: Agerpres

REMARCABIL SUCCES AL BOXULUI ROMÂNESC LA „EUROPENE”

Boxul românesc a reușit un remarcabil și fără precedent succes la competițiile europene, încheiate a seară pe ringul din „Palazzo dello sport” din Roma: o medalie de aur, una de argint și patru de bronz.

Reprezentantul nostru la categoria cocoș, NICOLAE GIJU, a cucit centura de campion al Europei și medalia de aur, învingîndu-l datat pe puncte pe Horst Rascher (R.F.G.), fost campion european în anul 1959. Câmpionul nos-

N. GIJU

tru a dominat net, avînd înfățișare în toate cele trei reprize. Tehnic și abil, Giju l-a ținut la distanță pe Rascher cu directe de dreapta, punciind permanent și sigur cu puternice lovituri de șinca. Celălalt boxer român calificat în finală, Constantin Ciucă (categoria muscă), a obținut medalia de argint fiind învins de polonezul Hubert Skrzypczak. De remarcat că în prima repriză Ciucă l-a trimis la pămînt pe polonez. Medalii de bronz au cucit: Ion Hodoșan (categoria semimijlocie), Ion Covalci (categoria mijlocie mică), Gheorghe Chivăr (categoria mijlocie) și Ion Monoa (categoria semigrec).

(Alte rezultate în pag. a VII-a)

EFECTELE ECONOMICE ALE HEMORAGIEI DE TIMP PRODUCTIV

Uzina constructoare de mașini din Reșița a fost dotată în ultimii 5 ani cu circa 400 de mașini și utilaje de înaltă productivitate, valoarea investițiilor ridicîndu-se în perioada 1956—1966 la aproximativ 900 milioane lei. În acest fel s-au îmbunătățit condițiile de muncă și paralel au fost diminuate eforturile fizice în cadrul procesului de producție. Concomitent cu introducerea și extinderea tehnicii moderne, au fost pregătite cadre calificate, capabile să utilizeze cit mai productiv aceste mijloace. Pe fundalul acestor premise, acțiunea de organizare științifică a producției și a muncii, care în uzină se desfășoară cu intensitate, a fost îndreptată tocmai spre valorificarea tuturor posibilităților de folosire completă și cit mai productivă a capacităților de producție și a timpului de lucru, în scopul creșterii productivității muncii, reducerii nivelului prețului de cost și obținerii unei rentabilități sporite, peste sarcinile din cincinal.

De-a lungul timpului, din cauza altor 14 400 ore, din aceleași cauze. Dacă la aceste pierderi de timp am mai adăuga absențele generate de diverse scînteie sau obligații în afara uzinei, de activități culturale-sportive și altele, care se cifrează la circa 42 600 ore, rezultă că

în anul 1966 s-a irrosit o cantitate de ore productive echivalentă cu realizarea unei producții de peste 13 milioane lei.

În acest an, datorită cauzelor enumerate

s-au pierdut în trimestrul I peste 22 000 ore, ceea ce reprezintă manopera necesară pentru executarea unei producții de peste 3 milioane lei.

Ca urmare, fondul de timp maxim disponibil a fost folosit în uzină doar în proporție de 95,8 la sută. În realitate, volumul timpului nefolosit este mult mai mare, deoarece în calculele prezentate nu sînt cuprinse intrin-

Constantin DUDOIU
economist
(Continuare în pag. a III-a)

„RIM 400”

Cimentul „Rim. 400”, obținut la fabrica din Fieni pentru prima oară în țară, are o rezistență de peste 400 kg pe cm pătrat și face priză la orice temperatură. Datorită acestor calități, el este mult solicitat în industria prefabricatelor din beton armat și la realizarea pe șantiere a betoanelor monolite. În vederea trecerii la producție pe calea industrială, agregatele care vor fabrica acest ciment au fost modernizate și echipate cu dispozitive automate de măsură și control. Într-un stadiu avansat se află lucrările de mecanizare la exploatarea, sortarea și transportul materiei prime.

(Agerpres)

NOTE DE DRUM DIN JAPONIA

Orașul vaselor gigant

Mărturisesc că m-am grăbit să ajung la Innoshima. Eram stăpînit de imaginea mării întinse, de o liniște de o mie de insule, între care și Innoshima, unica în lume, despre care mi se povestise că sînt de o neasemuită frumusețe. Mă așezam în cea mai frumoasă din cele vreo 30 000 de locuitori, citi numără orașului.

lucreează la șantierea navală al firmei „Hitachi Zosen”, iar restul în port — fac negoț sau se ocupă cu pescuitul.

În camera de oaspeți de la sediul firmei „Hitachi Zosen”, una dintre cele patru mari firme constructoare de nave din Japonia, la o ceașcă de ceai verde japonez, directorul cu șantierului, dl K. Minami, îmi spune că pe locul șantierului de acum se aflau în epoca feudală castelele puternicei familii de pirai Murakami. Mai trăiesc și astăzi pe insulă, îmi spune el, „murakami suigun”, descendenți ai vechii familii. Aflu, de asemenea, că un alt șantier, amplasat înaintea de război mai la est, a fost de construcție complet de bombardamente americane. Cel actual a luat ființă în 1894, cînd producea vase foarte mici, iar acum este unul din cele peste 350 de șantieruri navale din Japonia, care dispune de trei docuri uscate și tot atîtea pe apă, unde se repară sau se produc vase pînă la 130 000 de tone. Aici au fost construite primele cinci minieralier („Resita”, „Hunedoara”, „Bucegi”, „Lupeni” și „Carpați”) din seria celor opt de cite 25 000 de tone și două petroliere comandate de țara noastră. Unele din ele străbat de-acum mările și oceanele.

Împreună cu reprezentantul firmei, dl. Oota, și cu Constantin Niculău, unul din inginerii români care supraveghează construirea complet de bombardamente pe șantier. Plăoia se întinde. În aer liber, oamenii continuau să lucreze. Mi s-a spus că ei își continuă lucrul pe orice vreme, executînd cu migală și siguranță operațiunile de sudare a unor blocuri pînă la 200 de tone, care apoi se asamblază la vasele din doc cu ajutorul macaralelor și podurilor rulate. Mi s-a spus că, grătie acestui procedeu denumit „bloc welding”, generalizat în toate șantierele japoneze, și a altor măsuri tehnice și de organizare, prețul de cost pe tonă de vas

Florea TUIU
(Continuare în pag. a VII-a)

anchetă socială VINOVAȚIA... INCONȘTIENȚEI

Culpa excesului de bunăvoință...

Așa cum nimeni dintre noi nu ar lipsi de rîsul postă daunele aduse propriei punți, nu putem rămîne impassibili nici față de cele care micșorează, îndiferenți în ce măsură, pungea tuturor — arutul societății.

Unii conducători de întreprinderi, sentimentali nevoie mare, se arată generosi în pofida buzunarului public. În apărarea opticii lor deformate și primejdioase, ei își clădesc un întreg eșafodaj filozofic — de fapt un subred castel pe nisip.

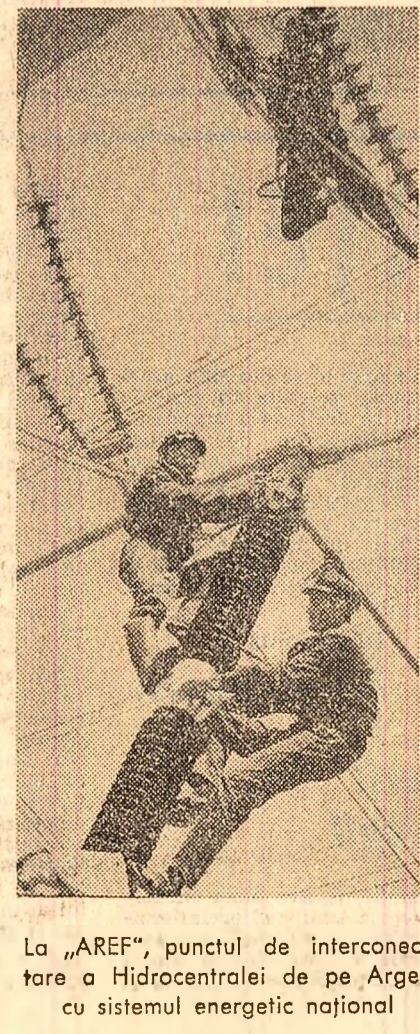
La ferma agricolă Oarja, raionul Fiești, a fost angajat ca gestionar la cantină Vasile Toma. Suferise o condamnare pentru delapidare, dar cei care l-au angajat nu se interesau de asemenea momente din via-

lui. În decurs de vreo lună și jumătate, ursul pus la miere și-a însușit din gestiune 11 000 de lei.

Fiește, trebuia îndepărtat de stup. Și a fost. Noul gestionar, George Spătar, fusese și el condamnat (la 5 ani!) pentru delapidare. Aceasta nu mai era însă o taină, ca în cazul celui schimbat. Ing. Alexandru Ispas, directorul gospodăriei, lucrase cu Spătar la Cupuru, unde individual își viruse mina pînă-n cot în a-vutul obștească, așa că stia prea bine ce suport moral are acest element descompus. Și, totuși, i s-a dat pe mîna — pe aceeași mîna! — o gestiune. Antrenîndu-se în chefuri, în scurt timp, Spătar a căzut în recidivă, sustrăgînd peste 20 000 de lei.

De ce a aprobat ing. Ispas angajarea lui Spătar? Avea încrederea că el se va îndrepta! Indiscutabil, încrederea în oamenii este tonică, fortifiantă — alt penitru cei care o manifestă, cit și pentru cei care li sînt căldura. Dar ce-i de făcut atunci cînd încrederea nu este decît o înclinare sufletească steamp, o ancoră care în locul unui țărîm ferm nu găsește decît nisipul sfărîmicos al unor năravuri antisociale? Atunci încrederea aceasta nejustificată — generată de naivitate sau de alte resorturi — nu constituie o culpă? Desigur că da! Este o greșală săvîrșită cu bună știință, din exces de bunăvoință. Nu căutați această categorie în nici un cod sau dicționar. Mi-am permis să scriu ad-hoc pentru a-l pune în discuție pe cineva, care, ca directorul unei întreprinderi, acordă bunăvoință și în-

Lucian ZATTI
(Continuare în pag. a VII-a)

La „AREF”, punctul de interconector a Hidrocentralei de pe Argeș cu sistemul energetic național

pagina economică

Depozit frigorific
în construcție
la Șimleul Silvaniei

La Fabrica de unt din Șimleul Silvaniei, regiunea Crișana, a început construcția unuia dintre cele mai moderne depozite frigorifice din țară, destinat congelării și depozitării untului. Aici vor putea fi depozitate 150 de tone la minus 18 grade și 8 tone pe zi la minus 30 de grade. Utilajele frigorifice sînt realizate în țară, după cele mai noi soluții. Depozitul va intra în funcțiune în cursul acestui an.

(Agerpres)

URCĂM, TREAPTĂ CU TREAPTĂ, SCARA CALITĂȚII EXEMPLARE

tribuna experienței înaintate

Fabricarea unor produse cu caracteristici calitative superioare constituie, de mai mult timp, una din cele mai zingente sarcini ale colectivului uzinei noastre. Nu întâmplător însă, pe de o parte, am pornit de la ideea că numai produsele cu caracteristici calitative înalte asigură valorificarea superioară a fiecărui gram de substanță utilă, iar, pe de altă parte, am căutat să îndeplinim sarcina trasă de partid, de a oferi la export numai mărfuri competitive. Putem spune că soda calcinată și soda caustică, bicarbonatul de sodiu,

ionosul se bucură acum de aprecierea unanimă a consumatorilor. E drept, cu etiva ani în urmă produsele uzinei nu depășeau, din punct de vedere al indicilor calitativi, nivelul mijlociu al pieței mondiale. Astăzi, ele se încadrează în gama celor mai bune mărfuri similare existente. Exportăm produse, în condiții de deplină competitivitate, în 16 țări, din care unele cu o veche tradiție în fabricarea sodeilor. Partea destinată exportului, în volumul producției uzinei, a ajuns să reprezinte circa 50 la sută la soda calcinată, 22 la

sută la soda caustică, 38 la sută la bicarbonat de sodiu și 65,7 la sută la ionosul.

Nu insistăm asupra caracteristicilor în sine ale produselor. În acest sens, gradul de puritate, conținutul în substanță activă au un rol esențial. Ci asupra căilor prin care colectivul uzinei a reușit să ridice nivelul acestor caracteristici. Am scotocit — datorită complexității procesului tehnologic — că e bine să nu ne pulverizăm forțele pe toate produsele. De aceea, mai întâi, toate cercetările și experimentările au fost îndreptate în direcția creșterii nivelului calitativ la un singur produs, și anume a aceluia care avea cea mai mare pondere în producția globală, trebuia mai repede livrat în condiții de competitivitate pe piața externă și care permite obținerea unei eficiențe economice sporite. Acest produs era soda calcinată. Principalele ei neajunsuri erau impuritățile: clorura de sodiu și, mai ales, fierul. Nu a fost deloc ușor să le înlăturăm. De pildă, reducerea gradului de impurificare cu fier a sodei calcinate a constituit problema cea mai dificilă, deoarece aceste impurități în produsul finit erau consecința unor efecte de coroziune, greu de evitat. S-au studiat diferite soluții, specialiștii uzinei au confruntat mai multe variante. Un timp, faptele stăteau în cumpănă. Pe care s-o punem în practică? — era întrebarea la ordinea zilei. Nu se punea numai problema evitării impurităților, ci și altele, la fel de dificile. Bunkoară, oxizii de fier — acești „dusmani” ai sodei calcinate — împiedicau faza de recuperare a amoniacului și reduceau simțitor timpul de funcționare continuă a unor instalații. Coroziunea determină, în plus, subțierea treptată și accentuată a pereților metalici ai aparaturii și, din nou, scurtarea duratei de utilizare a acestora.

Cunoscând cauzele și efectele lor s-a ales varianta optimă de intervenție, bifurată în următoarele sensuri: menținerea la o valoare cât mai scăzută a oxigenului în gazele de bioxid de carbon și micșorarea efectului coroziv al acestuia. Procesele au fost dirijate de așa manieră încât, în momentul de față, conținutul de oxigen în gazele de bioxid de carbon nu depășește 0,8 la sută, adică limita optimă, peste care nu se mai poate trece. În ce privește micșorarea efectului coroziv al oxigenului s-a avut în vedere protejarea suprafețelor metalice a aparatului, echiparea coloanelor de carbonatate-precipitare cu țevi de oțel anticoroziv și alte asemenea măsuri tehnice, care s-au completat în mod fericit. Ca să nu abuzem de „tehnicisme”, cum se zice, trec la rezultatele obținute. Ele s-au concretizat în creșterea proporției de soda calcinată extrasuperioară cu un conținut de fier sub 30 g/tonă. Ce salt am înregistrat se desprinde din următoarele extreme: 32,5 la sută la totalul producției și 91,8 la sută în trimestrul I al anului 1967.

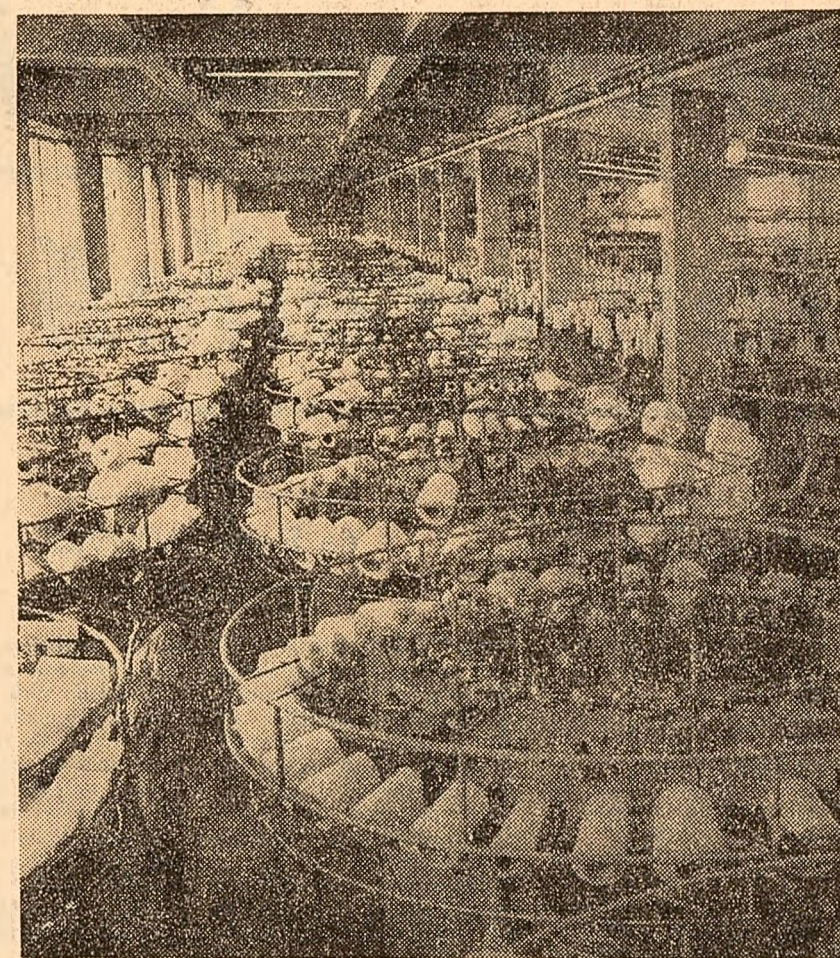
În plus, ca urmare a măsurilor de protecție anticorozivă, cazurile de spargere a țevilor de răcire a coloanelor au scăzut cu aproape 70 la sută. Acest progres are o deosebită importanță, dacă se ține seamă de faptul că, la înlocuirea fiecărei țevi sparte,

coloana trebuie scoasă din funcțiune pentru reparații, ceea ce provoacă pierderi de producție și funcționare neritmică. Or, ritmicitatea este o condiție esențială a fabricării unui produs cu caracteristici calitative înalte și constante. Un aspect, poate minor, care atestă însă trădarea și îmbunătățirea calității sodei calcinate: într-o perioadă scurtă de timp au fost necesare două modificări ale standardului de stat, pentru ca acesta să nu-și piardă... caracterul științific mobilizator.

La soda caustică, fabricarea unui produs de calitate necesită, de asemenea, reducerea conținutului de impurități. În genere, aici s-a procedat oarecum similar cu cazul amintit al sodei calcinate. Aplicarea complexului de măsuri respectiv a înlesnit obținerea unei sode caustice cu un conținut mic de oxizi de fier, la nivelul celei electrolitice, cu un conținut de carbonat de sodiu și mai ales de clorură de sodiu mult sub limita prevăzută de standardul de stat. Și la acest capitol s-a înregistrat o creștere a calității de sodă caustică cu caracteristici superioare. Astfel, în 1966 soda caustică de calitate superioară a reprezentat 13,7 la sută din producția totală, iar în trimestrul I din acest an a ajuns la 33,8 la sută. Rezultate bune s-au consemnat la bicarbonatul de sodiu, precum și în ce privește ionosul. Important este că nivelul calitativ al produselor a permis sporirea rentabilității uzinei. Numai în acest an, pe această cale valoarea producției globale crește cu 12 865 000 lei, productivitatea muncii cu 5 900 lei pe un muncitor, iar beneficiile cu 12 000 000 lei.

Deși colectivul uzinei a muncit mult pentru a putea obține produse de înaltă calitate și a consemnat rezultate pozitive, nu putem spune că am făcut totul în această privință, sau că s-ar fi epulzat toate posibilitățile. Mai avem produse al căror nivel calitativ nu satisface încă, în cea mai mare măsură, exigențele tuturor consumatorilor. Aducerea acestor produse la nivelul calitativ cel mai ridicat ne preocupă în mod deosebit. Pentru aceasta, s-a constituit un colectiv de specialiști care cercetează metode, comparativ, către de progres. Primele rezultate sînt încurajatoare și ne dau certitudinea că în scurt timp indicii de calitate se vor înalta la nivelul mondial. De asemenea, unele deficiențe se constată la modul de prezentare a produselor, deoarece nu toate ambalajele au un aspect și caracteristici corespunzătoare. Pentru îmbunătățirea calității acestora nu sînt însă suficienți numai eforturile proprii. Soluțiam și sprijinul furnizorilor de ambalaje, în special la sacii de hirtie, unde se impune mărirea rezistenței mecanice. E păcat ca eforturile Uzinei de produse sodeice din Ocna Mureș să nu răsădească deplin din cauza unor asemenea cauze considerate minore, dar care ar putea îngreuna menținerea calității produselor noastre în circuitul lor la beneficiarii din țară și la export.

Vesile MINASCURTA
inginer-sef la Uzina de produse sodeice din Ocna-Mureș

Mașini de tricotat la fabrica „Moldova” din Iași

Foto: Gh. Vinții

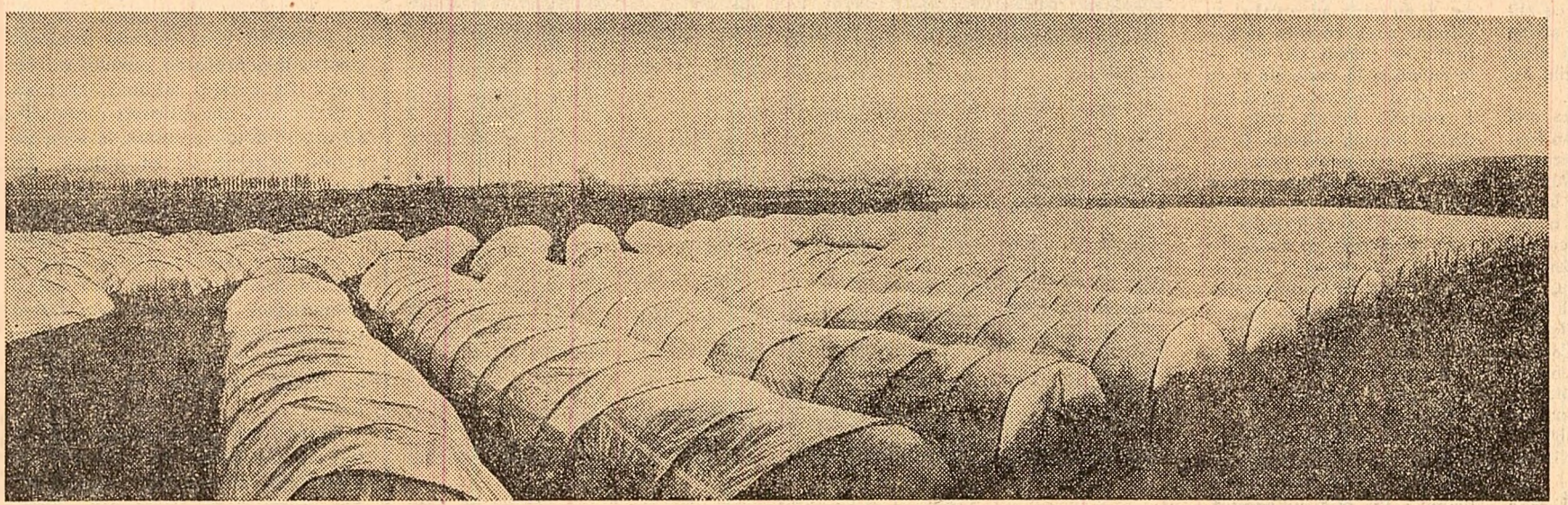
În Valea Roșie... munți de neglijență și nepricepere

Ca de obicei, Fabrica de conserve Valea Roșie și-a început activitatea în acest an cu fabricarea dulceții de trandafir, care, într-o măsură, a și fost livrată unor unități comerciale. Acest sortiment face parte din bogatul evantai de produse realizate aici, într-o cantitate de 17 416 tone de conserve din legume și fructe pe an. La un asemenea volum de producție, pentru anul curent s-a prevăzut un beneficiu de 7 milioane lei. Colectivul fabricii, entuziasmat și priceput, depune acum eforturi pentru ca cifrele să nu rămână doar pe hirtie, ci să fie materializate în fapte. Pînă la un anumit punct a reușit. Au apărut însă niște fisuri adînci în activitatea întreprinderii... De pildă, cînd s-a întocmit planul de producție s-a lucrat în calculul de transport al materiei prime de la Oțenița la fabrică să se facă pe calea ferată, care trebuia să fi fost gata la 31 decembrie 1966. Aceasta prevedea, dacă se realiza, aducea o economie la transporturi de circa 3 milioane de lei. Dar linia de cale ferată nu a fost terminată la data fixată și constructorii au cerut o amănare pînă la 30 iunie a.c. Din păcate, nici acum nu sînt create condițiile necesare pentru darea și folosirea acestei linii la termenul amintit. Fabrica a început producția. O parte din materiale și materialele prime au fost aduse nu cu trenul, ci cu alte mijloace de transport, care costă mult mai scump. Deci, pînă acum nici vorbă de obținerea economiilor amintite.

produc ambalaje și să nu neargă pe aceeași cale greșită și dăunătoare, potrivit concepției: „Merge și așa, cînd vor fi la strîmtoare”. Adevărul este că forurile de resort din M.I.A. care, așa cum am spus, cunoșteau aceste nereguli, nu au intervenit pentru a extirpa aceste anomalii. Colectivul Fabricii de conserve din Valea Roșie nu știe ce s-a creat. Ori forurile tutelare din Ministerul Industriei Alimentare nu au interes să înlăture neajunsurile semnalate în repetate rânduri, ori sînt insensibile, ori sînt cuprinsе de nepăsare față de irosirea, sub ochii lor, a unor importante valori materiale și bănești. Dar nu alternativele sînt acum pe primul plan. Acum, important este ca, pe baza unei analize temeinice, ministerul să depisteze pe cei care au cocoloșit soluționarea acestor neajunsuri, să-i sancționeze exemplar, potrivit dozei de birocrație și dezinteres de care au dat dovadă.

Se mai ridică o chestiune. La o analiză întreprinsă de cursura regională a Băncii Naționale a rezultat că această fabrică mai are imobilizări de fonduri în valoare

bricit 20 tone leu de struguri, în valoare de 208 000 lei, care nu se pot valorifica din lipsă de prețuri. S-a uitat oare că nu este permis să se fabrice conserve care nu au desfacere asigurată? Iar, probabil pentru a da un exemplu de ceea ce înseamnă o slabă conducere a producției, tovarășii de la Valea Roșie au recurs la „compensații”. Nu au mai livrat o parte din conservele contractate. De pildă, la data de 11 mai a.c. existau comenzi neonorate, cu termene de livrare expirate în luna aprilie, și anume 3 500 borcane de gem din caise și 700 borcane dulceață din caise, cîte 700 de I.C.I.-Cluj. Alte 7 550 cutii de o jumătate de litru sub de roși, solicitate de ORUL Cluj, nu au fost livrate la termenul contractual. După expirarea termenelor, beneficiarii, care probabil au procurat aceste produse din altă parte, au refuzat primirea lor, iar conservele așteaptă în depozite. Produsele refuzate de beneficiarii însumate astfel 575 000 lei. Și cîmenea risipei, a dezinteresului și neglijenței totale, există stocuri de conserve din legume și fructe din anii 1965 și 1966, din care o parte,

În vederea obținerii unor recolte timpurii, membrii cooperativei agricole din Acățari, raionul Tg. Mureș, cultivă un hectar de roși sub adăposturi din folii de polietilenă

Foto: Agerpres

de peste 9 milioane lei, care grovează asupra situației economice. Există în depozit etichete neutilizabile, cutii și capace metalice ruginite în valoare de 357 000 lei. Secția de supe. concentrate urma să producă în trimestrul I anul acesta și, ca atare, s-a făcut aprovizionarea cu materii prime și materiale în valoare de... 1 206 000 lei. Din cauză că lucrările nu au fost terminate la termenul stabilit, punerea în funcțiune a fost amînată și se preconizează ea să aibă loc în trimestrul IV. O parte din materialele prime și materialele procurate sînt în pericol de a se deprecia. Atenție, deci, la această problemă! Intervenți apoi unele obiecte de inventar deosebite, neincadrate în normativele respective, care s-au adunat de ani și reprezintă 1 500 000 lei. Majoritatea sînt lăzi pentru ambalaje din scindură, degradate, aruncate într-o dezordine rar întâlnită, prin curtea fabricii.

Șirul imobilizărilor continuă. Dar, de data aceasta ele constau în stocurile de produse finite — fără desfacere asigurată, sau care zac din lipsă de prețuri. Astfel, în trimestrul IV al anului trecut s-a conservat mazăre în buțoi fără contract de desfacere, din care pînă în prezent se găsec în stoc 50 tone. Pe la începutul acestui an s-au în-

valoare de 1 021 000 lei, nu mai prezintă garanția calității. Asemenea acte condamnabile se petrec și se perpetuează cu știe-rea unor funcționari ai Ministerului Industriei Alimentare. Dar, în loc ca aceștia să le înlăture, cu aceeași ușurință și irresponsabilitate materială și morală irosesc, în continuare, banii și avutul poporului. În trimestrul I a.c., de pildă, s-a stabilit cu aprobarea forurilor tutelare din Ministerul Industriei Alimentare să se imbutelizeze 360 tone de ulei. Pentru aceasta au fost procurate 270 000 sticle de o jumătate de litru, în valoare de 335 000 lei și două rezervoare în valoare de 73 000 lei. Cînd s-a făcut o analiză economică mai temeinică, s-a constatat că nu era o afacere prea rentabilă și s-a renunțat la imbutelierea, tot așa de repede cum s-a și aprobat.

Aceștea sînt, pe scurt, gravele anomalii de la Fabrica de conserve Valea Roșie. Ele stăruie de multă vreme. Unele sînt moștenite de la vechea conducere a fabricii, iar altele au fost provocate de cea nouă, instalată de un an. Ce dovezii mai așteaptă ministerul pentru a face curățenie necesară? Fiindcă în industria alimentară curățenia e o primă condiție esențială.

Florea CEAUȘESCU

Productivitate de 5 ori mai mare și 7 milioane lei economii pe an

În unitățile industriale de extragere și prelucrare a mineralelor de fier din bazinul Poiana Ruscă s-a aplicat cîteva măsuri importante, care au ca rezultat creșterea substanțială a eficienței economice. De pildă, în obiectivele subterane de la mina Teluceș s-au introdus mașini de mare capacitate care execută toate operațiile de încărcare și transport de la locul de extracție și de alimentare a locomotivelor de muncă cu materialul pentru rambiere. În acest fel a crescut productivitatea

pe post de la 4 la 20 tone minereu. Acum se fac pregătiri pentru mecanizarea completă a celui de-al 4-lea abajot al minei. În același scop transportul concentratului de minereu de la Uzina de preparare Teluceș la Combinatul siderurgic Hunedoara, care se efectua cu mijloace rutiere, se face acum cu ajutorul unui funicular, ceea ce reduce cheltuielile de transport cu 12 lei pe tonă de concentrat, rezultîndu-se astfel peste 7 milioane lei economii anuale.

(Agerpres)

Efectele economice ale hemoragiei de timp productiv

(Urmare din pag. 1)

zilele, orele pierdute din cauza a-provizionării neritmicе, a plimbărilor fără rost de la un loc de muncă la altul. Aceste date, ce nu pot fi ignorate, sînt rezultanta unor cauze care au acționat în uzină, cauze puse în lumină de studiile și recențele dezbateri desfășurate în secțiile și serviciile funcționale, în legătură cu folosirea timpului de lucru. De pildă, a reieșit că numărul mare de învoiri, intrizieri și absente motivate s-a datorat, îndeosebi, slabei exigențe a unor maștri și cadre de conducere din uzină, mai ales de la secțiile mecanică și usoră, cazangerie și utilaj industrial. Au intervenit apoi diferite „mici” surse de irosire a timpului, care însumate s-au transformat în pierderi substanțiale. Părăsirea locului de muncă mai devreme decît programul sau începerea lucrului cu 10—15 minute mai tîrziu produsă o uzina anual, potrivit calculului, cu circa 600 000 ore, ceea ce înseamnă să se folosească în plus circa 270 de muncitori pentru acoperirea acestor pierderi de timp. În ce privește absențele, numai din cauza unei absente nemotivate se pierde o producție de 370 lei pe zi lucrătoare.

Pierderi de timp s-au semnalat și în cazul cînd salariații au fost chemați, în timpul producției, de un organ sau altul la diverse ședințe, la activități obștești, culturale sau sportive, cu consecințe negative asupra îndeplinirii sarcinilor de plan. Această „maladie” se combina cu alta, determinată de practica unor cadre ingineresti, care prin cumal îndeplinirea și funcții la școala profesională și tehnică de maștri, și care nu mai recuperau orele cheltuite în acest scop. Irosirea timpului efectiv de muncă a fost provocată și de necesitatea pauzei pentru micul dejun. Adeoseori, această pauză se prelungea și de aici alte pierderi în minute, ore, zile, calculate pe fiecare secție și loc de muncă.

O altă sursă însemnată de pierdere a timpului — așa cum a rezultat din studiile și analizele întreprinse — constă în modul defectuos de acordare a asistenței tehnice, care provoacă suplimentar perturbări în procesul tehnologic și consecințe negative asupra producției, calității produselor și cheltuielilor de fabricație. Deși în această privință s-au luat unele măsuri, mai ales pentru întărirea schimburilor 2 și 3 cu cadre tehnice, totuși o situație statistică întocmită în timpul analizei nu arată deloc multumitor. Raportînd, de pildă, numărul de muncitori la cel al maștrilor, rezultă că în schimbul de dimineață reveneau unui maistru 25 muncitori, în schimbul doi 55 muncitori, iar în al treilea 67 muncitori. Vinovații sînt în primul rînd sefii de secție, care nu au făcut o repartizare judicioasă a forțelor tehnice de care dispun, pe schimburi. Așa se explică unele anomalii existente de multă vreme la secția cazangerie și utilaj industrial, unde în schimbul de după-amiază lucrau circa 100 muncitori, iar asistența tehnică era asigurată doar de un maistru.

Se înregistrează astfel și pierderi de timp și pierderi la capacitatea utilajelor existente. Ele se amplificau prin

contribuția defecțiunilor mecanice și electrice. Ca urmare a slabei calități a reparațiilor efectuate de serviciul mecanic-sef, cît și a nerezării în timp a controalelor planificate și a reparațiilor accidentale, pierderile au însumat anul trecut impresionanta cifră de 251 000 ore. Nici în anul acesta, pe primul trimestru, situația nu a fost mai îmbucurătoare, pierderile de capacitate — din aceeași cauză — fiind de 68 400 ore. Mai concurau la formarea pierderilor, în ordinea importanței, interperlele determinate de aprovizionarea tehnică-materială a locurilor de muncă. Au fost frecvente situațiile cînd, pe întregul flux tehnologic, au apărut goluri cauzate de livrarea neritimică a pieselor în serie secțiile colaboratoare. Din lipsa materialelor, în anul 1966 s-au înregistrat 25 000 ore stagnării la mașini, iar în primul trimestru din acest an circa 4 000 ore. Alt punct nevralgic l-au constituit și îl constituie remanierea și reburile, care „mîncă” din fondul de timp productiv al uzinei. Volumul de muncă cheltuit suplimentar, în primele trei luni ale acestui an, pentru înlocuirea reburilor și efectuarea remaniierilor reprezintă peste 74 000 ore, timp în care s-ar fi putut realiza 29 compresoare de 45 mc.

Pe scurt, acestea ar fi traumatismele care au provocat hemoragia timpului de lucru la Uzina de construcții de mașini din Reșița. Tîmnd seama de ele, de cauzele care le provoacă, colectivul uzinei socotește că pot fi înlăturate. În acest sens, participanții la analize și discuții au apreciat că este în interesul general al economiei, al uzinei, cît și în interesul fiecărui salariat să se respecte riguros disciplina în muncă și în producție, să se folosească complet și cit mai productiv timpul de lucru. Ei vîd în aceasta o cale importantă de mîrire a producției și productivității muncii, de creștere a beneficiilor, o sursă de sporire a avuției naționale și, în final, de ridicare a nivelului de trai al întregului popor. Dînd urmare voinței întregului colectiv de a folosi cît mai eficient timpul de lucru, în uzină s-a întocmit un minutaj plan de măsuri tehnico-organizatorice propuse de muncitori, ingineri și tehnicieni, îndreptate spre întărirea disciplinei în producție și în muncă, înlăturarea absențelor, intrizierilor și învoierilor nejustificate, îmbunătățirea asistenței tehnice în secții — în lumina recentei Hotărîri de partid și de stat în acest domeniu.

Colectivul uzinei s-a angajat, în fața C.C. al P.C.R. și a tovarășului Nicolae Ceaușescu, să acționeze energic și perseverent pentru îndeplinirea exemplară a sarcinilor de plan și a angajamentelor asumate în trecerea socialistă pe acest an, pentru folosirea cît mai productivă și completă a timpului de lucru. Ca participant la analize și dezbaterile ce au avut loc în uzină, sînt încredințat că harnicul colectiv al U.C.M.-Reșița își va respecta cuvîntul, va munci cu tenacitate care îl caracterizează pentru a obține noi și însemnate succese, ridicînd la un nivel și mai înalt eficiența activității economice a întreprinderii și asigurînd economiei naționale o producție sporită de mașini și utilaje cu performanțe la nivelul tehnicii contemporane.

Dimineața era înaltă și sumbră, înnoțată, greoaie. Toate erau ca într-un început de lume, nelimpzite și cețoase, de o nelimpzime și de o încețoșare vii, fosfozitoare, neliniștite. Cerul era dus și acunș, dar parcă nici n-ar fi fost. Numai câteva mișcări, de-aer, spre trecătoare. Târâlungi, se desfacea, ca o porțică înaltă, o goște albăstră și rece, străină. Incolu, se învâluțeau și se foliau peste tot, suind pe văile muntilor, plătind deasupra văgăurilor — neguri umede și aspre, rășcoțoare. Cimpia, care fusese cindva, la începutul altor începuturi, un fund de mare, era goală și pustie și ea, sură și moacă. Goli și pustii erau și muntii din jur, nebulmați, cu potecile năpădite de cetină, din anul trecut și din ceilalți ani, de război și de încercare. Ca o funingine neștută se ceruse cetina, lăsdă locu altă, pe nesimțite, în liniște, într-o tăcere de înmormântare. De trei ori se răzărira printre ceruri cerușoase asta lămă — înălțându-se, se scuturau de mătreață, iar oamenii tăceți și așteptau — de trei ori și încă și-o dată — în orașul acesta renunțat, născut dintr-o așezare străveche, împrejmuit cu ziduri și cu turnuri de apărare într-o vreme, revărsându-se în cimpie acum, dinte muntii și dinte ziduri — domnișe aceași atmosferă, apăsoasă și plumburie, grea. Patrulele nemțești și echipelile grupului etnic bocăneau mereu pe caldarim — boc-poc-boc-poc-einz-zwei, einz-zwei — spre umirarea neliniștă a castanilor, care se clătinau mirnați, primăvara, când înmușcaseră iar țerica cu lăteu de castane după nemți, le lăsa să cadă în urma lor și ei nici nu se uitau măcar în jos. Plecaseră apoi și nemții, se duseseră, se retrăseră spre nord. Și-n oraș se așternuse alfel de liniște, altă așteptare. Era plin de armată orașul — plină și în centru mirosea a cai și a soldați, a urină și a baleașă, a sudoare stătută și a arși de armă — dar era potolită și preocupată. Munca și trăia din nou, se străduia să-și vindece rănilă lăsată de război, căuta piine și mălai, lucra în fabricile pe zidurile cărora — cite mai erau întregi — scria cu litere, de cite-un metru, „TOTUL PENTRU FRONT, TOTUL PENTRU VICTORIE”. Și petrecea pe undeva, se vesela, mai discret decit altădată, dar se vesela. Acum însă era amorțit. Sunaseră, pe rând, sirenele de la toate fabricile — de la „Uzinele Metalurgice”, de la „Ciment” și „Cauciuc”, de la „Voicea” și de la forja „Poldy” — și muncitorii veniseră la lucru, în plăcuri mari ori cite unul, pe jos ori cu tramvaiele, făcând larmă și strâmbind forțat, bocănind și tropotind pe trotuare, strângându-se unii pe alții. „Măi Ioane!... Măi Baboe!... Mărișne, măi!” — așteptându-se ori îndemnându-se la drum, să nu înțirze, nu să piardă pontajul. Străzile rămăneau goale în urma lor, orașul întreg rămânea gol și vlăguit, ca un organism din care a fugit tot singele, toată puterea. În fiecare zi de lucru. După ce sunau și mugeau sirenele, dintr-o parte și dintr-alta, se stărca, așa, un viuet, în tot orașul, o furnicare greoaie, o forțată aspră. Oamenii se sculau și se spălau în grabă, se îmbrăcau și îmbrucău cite ceva, dacă aveau, și luau suferetele sau pachetele cu cite o gustare — pline cu mărgele — ori mămăligă cu brinză, ce se găsea — și ieșeau repede în stradă și o pe neau la lucru, la muncă, se duceau și se adunau la porțile fabricilor, cum se adună albinele la urdiniș. Și intrau apoi și se răspindeau pe la atelierele unde lucrau, trecind, cite unul, prin fața ceasurilor de pontaj, care le măsurau munca și viața: țanc-pac-țanc-pac-pac-țanc-pac-țanc. Și-n oraș se lăsa de fiecare dată, după ce se duceau ei la lucru, o liniște adormitoare. Celelalte activități se urneau mai târziu. După vreun ceas abia dacă începeau să zărească obiectele mari ale magazinelor, trenzind și bubulnă, sunind surd pe cite-o stradă îngustă, trezind și strâmbind ecouri în zidurile vechi și groase ale caselor. Lucrurile se desășurau însă mai încet, ca într-o amorțire, parc-ar fi stat suspendate între flux și reflux. Sunau pe la unsprezece sirenele fabricilor, pentru pauza de la prinz, dar sunau mai încet și mai scurt, de două ori, la fără un sfert și la unsprezece fix. Pe urmă se lăsa și se întindea lințeala, peste tot orașul, până când ieșeau muncitorii din schimbul întâi, la trei. Nici atunci nu se înviora însă prea tare, fiindcă oamenii nu se mai grăbeau, umbrau mai încet, se oprău și se risipeau pe străzi liniștite și mărginate, pe unde se nimerese. Dar acum, că nu era nici trei și nici unsprezece nu era și nici nu trecuse cu mult de șapte, de ora cind începea truda, lucrurile erau nelămurite și linoase, năclăite de cețuri și de o umezeală care rodea și măcina de ani de zile orașul asta vechi, fără a-l isprăvi, dindu-i totuși un anumit specific, de clădire umedă și igrasioasă. Ora era incertă, mai incertă decit altele, din alte zile. Până și la „Uzinele Metalurgice” — uzine mari, cu cincisprezece mii de muncitori, în pennele de vînt a producției de război — din perioada de vînt a producției, umedă, rece, cu iz de gaz, de zgură și de fum, de acid sulfuric și de ulei ars. Numai în spatele uzinei electrice — scăpate ca prin minune de exploziile bombardamentelor, cu zidurile mușcate de schije însă, cu ferestrele cîrpite cu preșpan și cu placaj — era forțată și larmă. Se certau niște cărușăți care cărau piere și materiale de la „magazina centrală” la celelalte magazii. Și de către „Oltuz” se auzeau puffături dese și grabite. Era una din locomotivele uzinei acolo — „Marita”, cum o porecliseră muncitorii, fiindcă era veche, de cind lumea, avea un coș cit o turli și un ceazan cit un burlean de gros — care prelua, la intrare, sau scoțea din fabrică, la plecare, vagoanele cu marfă. Incolu nu se auzea nimic, nici aici, în afară de zumzetul acela cunoscut și persistent, care se încechău în orice loc, unde merg mai multe motoare deodată, unde bocăneșe ciocane și scrișșese presi mari, unde dușeau cuptoarele de topit și de înmăldat metalul, unde se desășoară o trudă aspră și grea, în același timp.

Intr-un tîrziu, sună pe undeva, la turnătorie sau la hala nr. 5, un clinchet ciudat și oțelit, de clopot neobișnuit. Bătea cineva într-unul din proiectele care atîrnau la porțile tuturor halelor, din vremea războiului, a bombardamentelor de fapt. Intotdeauna, cind sunau sirenele, pentru alarma aeriană, ori înainte de asta, muncitorii ieșeau și băteau în clopotele astea ciudate, la toate atelierele și la toate porțile. Și-n fabrică se stărca, pe sub mugetul sirenelor, un vaier sălbatic și o spălmă aspră, iar muncitorii porneau către pînde, răzleți ori în plăcuri mari, fugind ori mergînd anopada, uitându-se în lături ori către cer. Și-acum tot cam așa se petreceau lucrurile, începuse să sune, pe rând, clopotele acelor ciudate, de la toate halele — „Ding-ding-ding-ding-ting-ting” — tînd și forfecînd liniștea care domnișe peste uzină mai înainte. Muncitorii însă nu se mai pususeră în mișcare așa de repede. Nu știau despre ce-i vorba, și-abia dacă ieșiră cîțiva, la porțile halelor, să vadă ce-i, e alarmă sau

ce-i. Dar clopotele sunau, stăruitor și pînă departe, și-n ateliere și-n ucină se stîrni forțat. Era o forțată nelămurită însă, incertă, mută. Întrebări și vorbe se auzeau rar, ici și colo — „Ce-i, măi?...”, „Ce facem?...”, „Ce e?...”, „Noi?...”, „Și-abia dacă se urneau unii, pe sub ceată. Numai după ce începură să sune și să rășne și clopotele de la gheretele santinelor care păziseră pînă nu de mult uzina — erau aceleași proiectele rebutate și ruginite — pe alei se încechău grupuri mai mari de muncitori. Dar erau răzlete și grupurile astea, cam „nehotărîte”.

— Ii alarmă, măi? se întrebau oamenii între ei, cind se înfilneau.

— Nu-i alarmă, măi, nu vă fie teamă!

— Atunci ce-i, domnule?

— Tot un fel de alarmă!

— Cum tot un fel?

— Așa, bine, îi alarmă dar nu aeriană!

— Dar de care-i, mă?

— De mobilizare, măi!...

— Mergem în oraș!...

Portarul de la poarta nr. 3, moș Balaban, care lucrase și la căminul de ucenici un timp, ieșise în dungă, să vadă ce se întimplă. Se uitase lung un timp, holbîndu-și ochii cit cepele. Se retrăse apoi și pusese mîna pe telefon, să anunțe, și dea de știre — „Că ăștia, domnșef, iar s-agită... Domnșef... Halo!... Halo!...”. La comandamentul militar al uzinei nu răspundea însă nimeni. Și nici la comandamentul pompierilor. Sunau telefoanele peste tot — „frrr-frrr-frrr-rrr-rrr” — la poarta nr. 2, la poarta nr. 1, la nr. 4 și la nr. 5. Sunau în gol, țîrliau în pustiu. Iar dincoace, în curtea fabricii, toacele atelierele țîrliau și dăngăneau, în toate felurile și pe toate glasurile, clar și ascuțit cele

nuseră ei prima adunare, primul miting. Nu se știa precis lucrul ăștia și nici n-avea importanță și ei nici nu se întrebaseră și nici nu se întrebau de ce se adunau acolo și nu în altă parte. Veneau, cind auzeau toacele, lăsau lucrul și se adunau acolo, în jurul unui ceas care încercă să se desășească, să mugească și pe care încă nu-l pomise nimeni. Și-acum tot cam așa făcuseră, se adunară acolo, în plăcuri din ce în ce mai mari, făcînd larmă, dar nu prea multă și nu prea mare, parcă n-ar fi știut încă ce va urma, unde se vor duce și ce vor face. În urmă, toacele se rășiră. Începușe, însă, să mugească sirena — urît și adinc — și oamenii se înfiorară, își dădură seama abia atunci cit de sinistru suna sirena de la uzina lor, sirena care îi risipise prin pădurile din jur de zeci și de sute de ori, cind erau bombardamentele în tot, chemându-i pe ei la lucru, la strungurile lor și la macețele lor, să pună în picioare turnurile și arcele războiului.

— Măi, da urît face măgăoșia asta a noastră! spunea ei acum.

— Da, parc-ar fi gura iadului!

— Parc-ar suna dracu din tulnic!

— Ar trebui s-o desășim!

— Să facem și-n cinstea ei o manifestație!

— Să ne ducem și să strigăm!...

— Jos cu ea și nu ne trăbi!

— Cum strigă frații noștri!...

— „Amușeni!”...

Erau mulți de-acum — și din urmă veneau alții și alții, adunați de toace și de mugetele sirenei, care nu mai conțineau — dar nu se părea că ar fi mult, din pricina cețurilor, a umezelii și a lințezelii care inundau mereu uzina, mai ales toamna și iarna. Unii erau zgribuliți, cu gulerile ridicate, iar alții băteau din picioare și suflau

— Ce direcție, care direcție!?

— Noi, astăzi!...

— Avem o treabă!

— Avem ceva de isprăvit!

— Atunci, dacă-i așa!

— Asta-i, da!...

— Noi, astăzi!...

— Astăzi!...

— Noi!

Se întoarseră apoi, se uitară toți către halele de montaj, de unde veneau niște oameni suri, îmbrăcați cu niște haine neobișnuite, nici orășenești și nici țărănești, purtînd opinii de gumă în picioare, ori bocanci grei, cu talpa de lemn de cite doi toli grosime, fluturîndu-și în mers ismelele lor largi, ca niște rochii — care erau murdare de uleiuri acum — strîngîndu-și sumanele pe ei cu același gest, în același fel, parcă ar fi fost unul și același om, multiplicat. Erau bihoreni — „amușeni”, cum erau poreclii în fabrică și în oraș — lărați din Ardealul de nord, refugiați aici în '40 și lucrînd prin fabrici de-atunci, adunînd spanul prin ateliere, cu răzînd și surlînd. Numai dimonicile și le petreceau cum voia ei, făcînd niște jocuri nemeajomente, primăvara, vara și toamna, pe Răcătuș, unde se înfilneau toți, din tot orașul, despărțindu-se, totuși, pe sate și pe comane, avînd fiecare muzicanții lor și rînduțiile lor. Se băteau uneori, se tăiau în cuțite, fiindcă erau amarnici. De la o vreme înceoacă însă nu-i mai interesau lucrurile astea. Așteptau să se întoarcă o dată acasă, la Bihor, cu o nerăbdare nemeajomente. Și veneau pînă una alta la toate mitingurile și la toate manifestațiile. Și strigau și ei. Ziceau tot, într-un glas, „Jos cu eluu, nu ne trăbi!”. De fapt, asta era lozincă lor, se petrivea, nu se petrivea, ei îi dădeau drumul și nu-i mai pu-

— Spune, moșule!

— Ia zi!

— Lăsară apoi și pe mecanic — cu „Marita” lui cu tot — și se urmă să se uite spre clădirea administrației, de unde veneau cîțiva muncitori, un grup mare, cu pancarte și cu steaguri, mai multe decit putea duce fiecare; unul, măcar, care fusese încercat cu un braț de steaguri, făcuse un braț, abia le ducea și abia venea; s-alto aducea o pancartă mare, îndoită, ca s-o poată purta singur.

— Vin ai noștri! spusera oamenii. Vin firțai!...

— Asta-nseamnă că plecăm, mă!...

— Da, plecăm!...

— Astăzi!

— Noi!

Dintre noii și ultimii sosiți se desprinsese unul, un muncitor tînr și înalt, îmbrăcat cu o salopetă, cu fular la gît și cu o șapcă nouă în cap — așa era Dăteu — și se sui repede pe un vagon de marfă, încercînd la capăt de linie cine știe de cind. În urma lui, pe scara vagonului, se mai suită vreo cîțiva muncitori, dintre cei cu care venise și dintre ceilalți care se adunaseră acolo mai dinainte; Dăteu se suită repede de tot pe scară, cu o sprinte-neală de șopîrlă; ceilalți se suită mai greu; unul, măcar, mărunt și dolofan — Băncilă, îl chema — abia se sălta deasupra; iar altul, care adusesse steagurile, nici nu se mai sui, încercă și renunță. Și-ncepu numaidecît să împartă steaguri în stînga și în dreapta, pomendî mereu de lăncii, spunînd că sint bune și că nu strică de loc.

— Dar de ce, măi Cristache? întrebau unii și alții.

— Pomiță! după ce începură să strige și cei de jos, după ce se înfiorătoară toți. Nici nu-l mai așteptară pe Dăteu, se urmă și se revărsară către poarta nr. 3, vorbind și tropotînd, îndemnîndu-se unii pe alții, să-i dea zor și să ridice mai sus steagurile și pancartele, să se vadă. Moș Balaban, portarul, era înmăbulit, de frică și de minie — „Așa, așa, făcea el, plecați în timpul producției!... Vă scriu pe listă! Vă trec pe toți! Vă știu, n-aveți grijă!” — dar nu-l mai lua nimeni în seamă. Oamenii se grăbeau și fugeau — coloana se rășiră, la poartă, și dintre ei nici unul nu voia să rămînă singur — se chemau și deți, fraților!... Dați-i cărămii!... Haideti, măi!... Ceilalți unde-o?... — cu un fel de înfrigurare, tropotînd greoi și cam anapoda pe asfaltul soșelilor, și sur, ascultînd viuetul necurmat al celorlalte sirene, care se apropiase, rășuna și în partea cealaltă, la „Ciment” și la „Metronom”. Castanii pe sub care umbrau stăteau necințitii, cu crengile goale și cenușii, boante. Iar asfaltul rășuna și bocănea sub picioarele lor — a plăchere tocite, a tâlpi grele și umede, de lemn, a pantofi sparti și hîrșiți, a încălțăminte veche și uzată, roasă de zgură și de umezeală. Ei nu luau seama însă la asfalt și la castani, la cețuri și la fum. Se uitau mereu înainte și în stînga, către oras, de unde răzălăta un viuet surd și îndepărtat. Era viuetul celorlalte sirene, care rășunau mai tare acum, peste tot orașul, mungînd lung și pie-lung, cu un fel de minie, parcă ar fi vrut să spargă ori să ridice în sus cerul aceluia șumbru și greoi, plătosa aceea de plumb foșos și mocinos, urît.

— Dacă vin toți, spuneau oamenii, cău-

Puteteții

Nuvelă de ION LĂNCRĂNȚAN

care trecuseră prin strunguri, gros și răgușit cele care erau așa cum ieșiseră din presă, subțire și nedefinit cele pe care le mincase rugina, care stătuseră în ploaie și-n ninsoare. În jurul lor se adunau cei mai mulți muncitori, și-i întrebă pe cei care sunau adunarea de ce sînt — „Facem miting?... Ori ce facem?... Mergem la direcție?...” — care-i cuvîntul de ordine, ce trebuie să facă în ziua aceea sumbră. Cei care băteau toacele însă, răspundeau și nu prea, le spuneau tuturor să se ducă la poarta nr. 3. Și muncitorii se uitau unii la alții — „La ora asta?... Așa devreme?...” — se duceau anopad, în ateliere, apoi iar se întorceau, gata de drum, ștergîndu-se pe miini de ulei, trăgîndu-și șepelile ori căciulile pe urechi, că era frig.

— Ce vreme, mă! spunea ei, înainte de a porni către poarta nr. 3, oprindu-se pe alei, să se adune mai mulți, să vadă exact ce era.

— Asta-i vreme de stat la sobă!...

— Da, dacă ai lemne de foc, mă!...

— Și dacă ai ce pune pe sobă!...

— Atunci nu mai vii la lucru!...

— Pe dracu, noi venim oricum!...

— Ne-am învățat așa!...

— Da, asta-i drept!...

— Și poate că nici nu-i rău!...

— Fiindcă dac-am sta noi!...

— S-ar opri toate, frățioare!...

— Ei, n-o fi chiar așa!...

— Ba-i chiar așa!...

— Nu se poate fără noi!...

— Noi, astăzi!...

Cei de la turnătorie și de la forjă ieșiseră pregătiți, cu steaguri și cu tablouri mari în mîini — ale lui Lenin, Stalin, Marx și Engels — și cu niște pancarte mari, pe care scria, cu roșu, „F.N.D.”, „P.C.R.”, „Vrem guvern Democrat!”. Ceilalți, cind îi văzură, strigară de departe la ei, căpătără glas și curaj.

— Va să zică așa, măi, e cu manifestație! spusera unii și alții.

— Păi sigur, mă, dar ce-ai crezut!...

— Că ne ducem la plimbare!...

— Păi noi, astăzi, o să cucerim orașul!...

— Bine, măi, da de ce pornim așa devreme?... —

— Ca s-ajungem la timp!...

— Să nu-ntrîzim!...

Uzina se umpluse de larmă și de umblet. Rămaseră unii prin ateliere, pe unde și unde, să scoată spanul pînă la capăt, să-și isprăvească lucrul ori să-și pună sculele în dulap — și pe la veceri se duseseră unii — dar grosul, cei mai mulți, maștri și ucenici, tineri și bătrîni, ieșiseră pe alei și se duceau, vorbind și rîzînd, injurînd și povestînd, către poarta nr. 3. Acolo se țineau de obicei adunările, înainte de-a se pleca în oraș. Nu stabilise nimeni locul și nici ei nu știau de ce se adunau întotdeauna la poarta nr. 3, înțîșă ceas, poate pentru că acolo arseseră niște tablouri și niște cariere, la începutul lui septembrie trecut, în '44 — ce multă vreme trecuse de-atunci! — ori poate pentru că acolo fi-

tea opri nimeni, dacă se porneau: „Jos cu eluu! Jos cu eluu!...”. Dar erau de nădejde, erau oameni harnici și se bucurau de simpatie din partea muncitorilor. Și-acum îi așteptau toți și se uitau la ei cum se apropiau, monom ciotoșuri și sur, întunecat. Și ei simțeau asta și veneau parcă din ce în ce mai greu, împiedicîndu-se, unul de altul.

— Noa, da ce facem astăzi, fraților? întrebă de departe cel din fruntea lor, un om fălos și lat. — Merem ori nu merem?

— Așa, dară, — spusera ceilalți, din urmă și de pe lături, ne ducem ori nu ne ducem?

— Ha, măi ai noștri, mă!?... —

— Ce facem noi, astăzi?... —

— Și zi ne-o plătește?... —

— Dacă nu lucrăm!?... —

— Ha, mă!?... —

Se opriră apoi și rămăseră de o parte, corp distinct în mulțimea care începuse să se adune acolo, răspunseră la niște întrebări și-i chemară pe unii de-al lor, care veneau din partea cealaltă, de către magazia de materiale. Îi lăsară și muncitorii în pace, se întoarseră la ale lor, vorbiră de manifestație și de plecare, trecînd peste gumele dinainte, spunînd și repetînd că în București se trăsese în oameni cu mitraliere. Și că și aici, dacă începeau fierberile, se putea întimpla la fel. Era risipire și nesiguranță și în vorbele astea. Lucrurile nu se adunaseră laolaltă, încă nu se adunaseră, dar uzina rămînea în urmă, goală și tăcută, mută. Tot zumzetul ei — fremătul acela cunoscut, de motoare și de compresoare, de ciocniri și de bocănituri, alcătuit dintr-un viiț greu, de macarale și de scrișșete de scripeti, din bîzbituri de autocare și din altea alte zgomote, pe care le fac, muncind, citeva mii de oameni — rămînea în urmă, se strîngea și se aduna aicea, venea mereu și mereu spre poarta nr. 3, pe sub ceată și pe sub mugetul sirenei. Pînă și mecanicul care lucra pe „Marita” — un bătrîn rumen și cărunt, cu mustața albă-collie, — veni acolo, cu locomotivă cu tot. Dădu cîteva semnale, de departe, apoi lui viteză și veni ca un accelerat pînă în coada mulțimii. Acolo, omul opri și sări jos, fără să pună seama pe uităturile și zîmbetele celorlalți.

— Merem și noi la manifestație! spuse el numaidecît. Ori la meeting unde mereti și voi!...

— Cu „Marita” cu tot? întrebă unii.

— Ori numai matala?... —

— Că „Marita” asta-i renunță-n fabrică!...

— Ea și Aurora Botezatu!

— Și Ploscaru!

— Ii rost de ciomăgeală?

— Hai măi, cataroile!...

— Ia zi, aicea!

— Măi Cristache!

Cristache zîmbea grecește și nu zicea nimic altceva. Nici lui Dăteu nu-i răspunde, cind îl întrebă ceva, de sus, de pe vagon. Îi făcu numai semn, că-i în ordine, ori că s-o fie în ordine. Și-l trimise pe un ucenic — un băiat cu o căciulă mare în cap, cu o salopetă ruptă pe el și cu niște bocanci sparti în picioare, cusuți și legați cu sîrmă — să mai aducă niște pancarte, niște lozinci.

— Pașolca! îi spuse el. Intr-un minut să-mi fii-șnapoi, că înțirziem la înfilnoare, n-avem timp de pierdut!

Sirena tăcuse, în urmă, amușise brusca, dar sunau altea acum, în cealaltă parte a orașului, în celelalte uzine. Gemeau prelung și surd, a disperare sau a îndemna, a teamă sau a încredere, nu se putea ști a ce sunau și nici cite erau nu se putea ști. Era ceată și era fum peste tot orașul, pînă departe. Și sirenele sunau și mugeau ca dintr-o altă lume, inexistență sau vrăjmasă. Și omul de pe vagon — Dăteu — se întoarse și le ascultă un timp, să vadă dacă sunau toate, sau poate ca să le atragă atenția celor de aici asupra sirenelor. Și păru mic de tot în clipele aștele, parcă ar fi stat culcat pe ceata din spatele lui, pe cerul acela sur și greoi, care se protosea, undeva, în spatele omului, pe coloana de fum de la fabrica de ciment și pe Dealul de Melci, dincolo de care se afla orașul pe care vroiau ei să-l cucerescă în ziua aceea de scrum vechi și de pulbere grea, de fontă.

— Noi, astăzi, spuse omul, după ce se întoarse către ai lui, ne-am adunat ca să ne ducem în oraș, să-l schimbăm pe primar! Asta vrem s-o facem, pentru că dumzeului, după cum bine știți, a fost pus primar de maresal, de Antonescu! Și-a rămas primar, s-o belvederească, să ne pună nouă bețe-n roate, la aprovizionare și la celelalte! Să urzească cu ai lui — cu dușii și cu clăntăii lui — să se facă luntre și punte, ca să fie tot ei deasupra! Și-n stare, tocmai de aia, de ori ce, să știți! La București au tras într-ai noștri, în muncitori, fără milă! Și-aicea tot așa ar vrea să facă, să ne țină în carcere, ca și pînă acum, să ne amenzeze pentru ori ce, să ne umilească zi de zi, ca să nu uităm că ei sint deasupra și că noi sintem dedesubt, să ne dovedească mereu că ei sint forța și puterea! Și nu-i așa, nu trebuie să mai fie așa, fiindcă uzina asta și pe celelalte noi le-am pus în picioare! Și-acum după ce le-au bombardat ai lor, tot noi umbliam prin moloz, după piese și după resturi de mașini, în vreme ce ei ne fac greutăți, ne pun piedici, să nu muncim, să nu izbutim cu nimica! Pînă mai ieri-alaltăieri ne amendau ori ne băgau la carceră, dacă înfînziam ori dacă stricam o piesă, ori dacă ziceam ceva, dacă nu munceam, ori dacă

findu-se și fugind mereu, să nu rămînă nici unul singur — atunci îi bine!

— Dacă ies toți în stradă!

— Atunci chiar că n-au ce ne face!

— O să vină, mă, știu eu!

— Dăteu ce zice, mă!?

— Și ceilalți unde-s, mă!?

— Ai noștri, tovarășii, mă!

— Vin, măi, toți vin!

— Vin prin curte!

— Mai aduc steaguri!

— Și lozinci!

— Și noi, acum!

— Dați-i cărămii!...

— Că ne-am rărit!

— Și ne-am risipit!

— Haideti!...

— Măi!...

La poarta nr. 1 se opriră și se îngră-mădră și discutară un timp, cei din frunte — Dăteu și cu ceilalți, care veniseră prin curtea fabricii — pe unde sea meargă, pe linia tramvaiului ori pe șoseaua cu plopi. Unii întrebau de fanfara, de ce n-au luat-o, să meargă înaintea lor, să le cînte, fiindcă era a lor, fanfara, nu era a direcției. Dar n-o mai așteptară și pomiță mai departe, către șoseaua cu plopi, cu steagurile în frunte, călîndu-și pasul fiecare, așteptînd cu un fel de neliniște să devină toți o singură vreie, să intre în pulsul acela unic și greu de atins, care făcuse și face din marile mulțimi un singur om, o singură și imbatăbilă putere.

Încercară să cînte, după ce ieșiră în cîmp — „Pomiță înainte, tovarășii!” strigă unul din față — dar nu reușiră. Strigăuț omului care vroise să înceapă cîntecul se pierdu repede, îl macinău și-l îngropară în asfalt tropoteliile lor aspre și abrupte. Și ei trecură, într-un fel de liniște, prin niște suluri cenușii, de ceată, care tăiau drumul și cîmpul, de-a curmezisul. Și-abia după ce ieșiră în șoseaua cu plopi — după ce își uniră mersul într-un singur pas, al căru-i zvînet îl simțeau toți, din frunte și pînă în coada coloanei — începură și reușiră să cînte, dar nu deodată, ci tot așa, pe ocolite, greu și învîlmășit. Se întirgă și se îndemnară, dinainte și din urmă, să dea careva tonul. Erau în cîmp de-acum, mergeau împotriva unui vînt rece și aspru și poate că unora le era frig, iar altora poate că le era frică, de neucinosul care îi aștepta, de gloanțele de care se tot vorbise și de carcerile pe care le cunoșteau. Numai steagurile fluturau deasupra lor, ca niște limbi de foc, sunînd și bubulnă din cînd în cînd, în bătaia vîntului. Și noii încosuseră să se folosească, deasupra, pe cer. Și-n depărtare — la cartiera fabricii de ciment sau poate că în altă parte — rășunară cîteva bubuturi surde și prelungi, eşalonate în trepte. Și ei abia atunci lăsară țînguele și îndemnurile. Și strigară tare, la unul pe care îl chema Podoleanu, îi porunciră să dea tonul.

(Continuare în pag. a VI-a)

(Urmare din pag. V-a)

— Acuma zi-l, Podoleanu l' spusera ei. — Mai zi-l o dată, să-l prindem și noi! — N-auzi, mă, Podoleanu l'...

Podoleanu ieși la marginea coloanei — era un haplău de doi metri și ceva — și merse un timp de-a-nărăteala, îngînînd și repetînd vorbele cîntecului pe care nu reușiseră ei să-l cînte. Mai înainte. Și aștepta pînă cînd l-l preluară ei, din mers, pînă cînd intrară toți în același ritm, în același pas. Și-atunci, cînd li se uniră pasul și glasurile, cîntecul se înălță și filii deasupra coloanei, împreună cu steagurile. Și ei căpătără parca și mai mult curaj, în umbriet și în rostirea vorbelor:

Porniți înainte, tovarășii! — Nu, noi sîntem! — Cu ce sîntem noi? — Aha, bine!

Cu sufletu-n lupta-ojelit! Din închisoare noi tarăși, Gata de luptă-am ieșit!

Drumul se întindea înaintea lor, pînă în oraș, departe. Dar casele încă nu se vedeau din cealaltă. Doar cele de la margine se zăreau, case mici, cu acoperișuri de țigilă ori de tablă, cîrpite acum, după bombardamente, oblojite cu scînduri și cu carton. Pînă la urmă, după explozii — cartierul și cîmpul fuseseră pisate și bătute, mai rău decît fabrica — dăinuiau și acum, ici colo, polarizînd deasupra lor ceturi mai multe și mai dense, parca ar fi fost niște guri de vulcani. Iar plopii, înainte și-n urmă lor, erau goi și uscați, ca niște schelete de zinc coclit.

Am stat în celule și-n fiare, spuneau ei, într-un singur glas, aspru și puternic,

Cu sufletul greu chinuit! Ziua cea neagră dispăre, Ziua cea mare-a venit!

Cînd isprăviră cîntecul, însă, tăcură și înaintară așa un timp, în liniște. Mergeau la fel, în același pas — păstraseră cadența pe care o căștigaseră, cînd cîntaseră — dar nu mai ziceau nimic. Și-n jur se așternu o tăcere stînjentitoare, vecină cu teama. Se pierdu și se risipi și cadența, umbletul acela ferm, și-atunci rînduri se născu o bițibitălă mută. Oamenii începură să meargă la întimplare, cum se nimerea. Steagurile filiații deasupra, bobuiau în vînt, dar întrebările răsuna în ei, îi rodeau, în adînc. „Se va trage sau nu se va trage, astăzi?...” „Și dacă-l schimbăm pe ala, pe cine punem?...” „Și-aicea, înapoi, cînd or să se îndrepte lucrurile?...” „Noi tot lucrăm și tot lupțăm!...” „Bătălia asta a noastră n-are nici un capăt!” „Ne-am ridicat mereu și-am fost împinși înapoi de fiecare dată!” „Și-ai noștri, care-au ieșit acum la iveală, ce vor ei?” „Pentru cine și de ce ne luptăm noi?” „Avem sîndicat acum, sîntem legați!” „Cine-o să fie mai mare, dacă-l dăm jos pe șefi?” „Și vagoanele pe care o să le facem, pentru cine-o să le facem?” „Am făcut tunuri, și-acum, astăzi...” „Trag în noi, dacă vor...”

Careva începu să cînte altceva, în glumă, să spulberă frîntura care se risipise printre rînduri, ca o pilitură rea și seacă, nisipoasă.

Pe lingă plopii fără soț... spuse el, lung, prelung.

Dar nu-i răspunde nimeni, nu-l urmă nici unul.

— Astia nu-s fără soț, mă! spuse un altul, după un timp.

— Dar cum sînt, frățioare? — Sînt cu soț, mă!

— I-am numărat matala? — I-am numărat!

În capul orașului, unde fusese o barieră cîndva, le ieși înainte un pîlo de femei, cu copiii după ele, să se uite, să vadă. Și înainte se vedeau alte picuri, de femei și de copii. Dar ei tot nu se scuturau de frîntura aceea nedeslușită care se risipise printre rînduri, pe cîmp. „Ei se uită, ce știu!” „Că zărmile-s sub munte, în oraș!” „Și dacă șefii dau un ordin!” „Un semn dacă fac!” „Iar noi, astăzi!” „N-au curajul!” „De ce n-ar îndrăzni, adică!” „Dacă vor ei!” „Și noi, astăzi!” Se liniștiră și se potoliră apoi, cînd se întiniră, la linia tramvaiului, la șină, cu cei de la „Ciment” și de la „Metronom”. Lăsară deodată în urmă liniștea cu care intraseră în oraș, o călcărâie în picioare, fără milă, care mai de care. Și se îngâmădiră către ceilalți, se cunoșteau, nu se cunoșteau, fără alegere. Rîndurile se învîlmășiră și mesul coloanelor încetă, se împotmolir puțin, pînă cînd schimbă ceva vorbe ce din frunte, Dătu și cei fi cîrmușeră pînă acolo pe metronomiști și pe cimentisti.

— Haideti, fraților! spuse Dătu pe urmă, sînd cu fața căpate coloane, cînd cîntă de-a-nărăteala. Tot înainte!... Și cîntăți!... Astăzi, aicea, nu se va trage!... În noi nu va trage nimeni! Tonul, Podoleanu l'... Tonul, mă!

Rîndurile se umiră și se contopiră. Și coloanele porniră mai departe, umplînd strada, cuprînzînd-o deodată, dintr-o margine într-alta. Camioanele și mașinile și tramvaiele care veneau din urmă și din față, dinainte, se opriră sau își încetăriră mersul, să le dea lor rînd. Și ei văzură și simțiră asta. Și căpătără, parca, și mai mult curaj. Și-naintară cu mai multă hotărîre, umăr lingă umăr. Fuseseră trei sau patru mii, înainte de a se întini. Și-acum erau șapte sau opt mii și le venea mai ușor. Și-n clipa cînd începu careva să cînte „Măi stejar pletos și verde”, ei se lăsară dușă de melodie și începură să rotească și să îngine vorbele cîntecului acestuia pe care n-aveau să-l mai pomenească pe urmă multă vreme:

Măi stejar pletos și verde, spuneau ei, fluierînd sau îngînînd vorbele, rostindu-le tare, răspicat,

De sub tine nu se vede Haiducul în codru verde, Tra-la-la-la-la!

— Nu asta, mă! l' strigă apoi careva, din față, dinainte. — Dar care, mă? — Altul, mă! — Ce-avem noi cu stejarii!

— Nu, noi sîntem! — Cu ce sîntem noi? — Aha, bine! — Se întoarseră la „Porniți înainte, tovarășii!” și înaintară, cîntînd greoi și învîlmășit, cum le era și mesul. Erau mulți de-acum — și veneau mereu, alții și alții — atît de mulți încît abia îi mai cuprîndea strada. Și mergeau mai încet și cîntau, învîlmășit și abrupt, răspunzîndu-și singuri, înmulțind cîntecul, dinainte și din urmă, ca într-o succesiune de ecouri crescînde, puternice:

Cu sufletu-n lupta-ojelit, spuneau cei din față.

Cu sufletu-n lupta-ojelit... repetau ceilalți, de pe la mijlocul coloanelor, și din urmă, subliniind și prelungind ultimul cuvînt:

ojelit-ojelit!... La luptă cu fiara fascistă, Poporul cuvîntul și-a spus!

Orașul — colos de beton și de piatră, cetate veche și sumbră, cuib de negustori și de geambași, loo de înfîlîire și punct de răscruce pentru toate drumurile pe care le bătuseră românii, prin veacuri — îi aștepta neclintit și tăcut, ostil. Ceturile se răriseră — le spulberase și le spulbera vîntul — și străzile și casele se vedeau bine acum, pînă departe, înainte. Erau liniștite și casele însă, posomorite, minicioase — case vechi, cu porți mari dinainte, ori cu fațade de citadele, cu ferestre mici și cu ziduri groase, cu acoperișuri înalte și cu niște curți înguste, în care nu pătrundea soarele nicodată. Dăngăneau clopotele pe undeva departe, înainte, rar și molcom, ca în vînt.

Era așa de parca ar fi venit din veac dăgătele astea, dintr-un timp străvechi și ne-definit, străin de sufletul acestor locuri. Dar — Nu, noi sîntem! — Cu ce sîntem noi? — Aha, bine! — Re-ge-le-și-pa-tria, spuneau băieții pe margine, tare și prelung, iar „amugeni!” strigau din urmă aceeași și-aceeași lozincă, sumbră și aspră, de ne-schimbat:

Jos cu eluul! Nu ne trăbă!... Nu ne trăbă! Jos cu eluul!

Se înmulțiseră și ei, se întiniseră cu alții, de pe la alte fabrici, și-acum erau blo-

Podoleanu, din mijlocul coloanei, să dea tonul. Dar și asta o făcuseră fără nici o vorbă, pe tăcute, într-un fel de înțelegere mută și adînc. Și-acum mărgăliau și-și ascultau pașii, cum sunau și cum răsuna, pe caldarîmul de piatră, sur și umed și el, ostil. Și așteptau să se întinască cu ceilalți — cu cei de la T.A.R. și de la „Voicea”, cu cei de la depouri și de la atelierile cefe-reului — să fie mai mulți. Simțeau și au-zeau cum venea pînă la ei, pe sub larma aceea lătrătoare și vrăjmasă, un freamăt aspru și greoi. Pe undeva, înainte, pe dreapta, se auzeau strigăte — „Trăiască!... Urrra!...” — slab de tot, în cite-o clipă, mai tare apoi și mai răspicat, după cum bătea și se răscuța vîntul peste orașul pe care vroiau ei să-l cucerească acum, pentru totdeauna. Vîntul și forțata dinainte, nemnele unei urmări mari, cum nu mai pomenea pînă atunci cetatea aceea sumbră, dintr-o muni — se înmulțiră și crescuseră, se înmulțeau mereu și creștea mereu, ieșeau și se adunau laolaltă, de peste tot, căutîndu-se și așteptîndu-se. Creștea și se întea însă și agitația trotuarelor. Și casele erau mai înalte parca și ele, pe măsură ce înaintau ei, îi întîmpinau cu un fel de nepăsare, iar castanii stăteau neclintiiți, cu crengile negre și goale, parca ar fi fost ciungi, parca ar fi stat așa de la începutul lumii!

Re-ge-le-și-pa-tria, spuneau băieții pe margine, tare și prelung, iar „amugeni!” strigau din urmă aceeași și-aceeași lozincă, sumbră și aspră, de ne-schimbat:

Jos cu eluul! Nu ne trăbă!... Nu ne trăbă! Jos cu eluul!

Se înmulțiseră și ei, se întiniseră cu alții, de pe la alte fabrici, și-acum erau blo-

Podoleanu, din mijlocul coloanei, să dea tonul. Dar și asta o făcuseră fără nici o vorbă, pe tăcute, într-un fel de înțelegere mută și adînc. Și-acum mărgăliau și-și ascultau pașii, cum sunau și cum răsuna, pe caldarîmul de piatră, sur și umed și el, ostil. Și așteptau să se întinască cu ceilalți — cu cei de la T.A.R. și de la „Voicea”, cu cei de la depouri și de la atelierile cefe-reului — să fie mai mulți. Simțeau și au-zeau cum venea pînă la ei, pe sub larma aceea lătrătoare și vrăjmasă, un freamăt aspru și greoi. Pe undeva, înainte, pe dreapta, se auzeau strigăte — „Trăiască!... Urrra!...” — slab de tot, în cite-o clipă, mai tare apoi și mai răspicat, după cum bătea și se răscuța vîntul peste orașul pe care vroiau ei să-l cucerească acum, pentru totdeauna. Vîntul și forțata dinainte, nemnele unei urmări mari, cum nu mai pomenea pînă atunci cetatea aceea sumbră, dintr-o muni — se înmulțiră și crescuseră, se înmulțeau mereu și creștea mereu, ieșeau și se adunau laolaltă, de peste tot, căutîndu-se și așteptîndu-se. Creștea și se întea însă și agitația trotuarelor. Și casele erau mai înalte parca și ele, pe măsură ce înaintau ei, îi întîmpinau cu un fel de nepăsare, iar castanii stăteau neclintiiți, cu crengile negre și goale, parca ar fi fost ciungi, parca ar fi stat așa de la începutul lumii!

Re-ge-le-și-pa-tria, spuneau băieții pe margine, tare și prelung, iar „amugeni!” strigau din urmă aceeași și-aceeași lozincă, sumbră și aspră, de ne-schimbat:

Jos cu eluul! Nu ne trăbă!... Nu ne trăbă! Jos cu eluul!

Se înmulțiseră și ei, se întiniseră cu alții, de pe la alte fabrici, și-acum erau blo-

— Acolo să vitejiți!... — La luptă, mă!... — N-auzi, mă! Podoleanu l' întreabă omul. Dă tonul o dată, la ce vrei tu, mă!... — Dar Podoleanu nu răspunde și începu să strige, de unul singur, urmat și de alții după aceea, pînă ce toată coloana, toată mulțimea aceea bolovănoasă și întunecată se regăsi și începu să scandeze, răspicat și dur, un singur cuvînt:

Li-ber-ta-te! Li-ber-ta-te!

Mergeau încet de tot — erau mulți și nici nu se mai grăbeau, nu le mai era teamă de nimic — și strigau și repetau, în ritmul în care se mișcau, legătător și tălă-zuitor, aceeași și-aceeași cuvînt — Li-ber-tate!... Libertate!... — înălțîndu-le și catapultîndu-le peste toată strada, cu o hotărîre și cu o putere pe care orașul acesta vechi și renunat nu le cunoscuse nicodată pînă atunci.

Li-ber-ta-te! spuneau coloanele, într-un singur glas, detunător și răvășitor: Li-ber-ta-te! Li-ber-ta-te!

Pe urmă, cînd oamenii vroiră să cînte, veniră jandarmii. Erau mulți și erau călări și-naintea lor veniră scinteilelor trotoarelor, sunetele acelea așe, de potocave tari, de otel, care amintosea de cîntecul de clinchetul vrăjmas al închițătoarelor, al armelor care stau gata să tragă. Și oamenii nu mai cîntară. Și nici nu mai strigară. Tăcură toți, dinainte și din urmă, pe rînd. Și-neclintiră pasul, ca la comandă, se îngâmădiră și se ciocniră unii de alții, căl-cîndu-se pe picioare. Cei din urmă nu

Li-ber-ta-te! Li-ber-ta-te!

cum sunau pe asfalt și pe iarbă, pe pămîntul din parc. Și-mpreștiră și cuprînsură tot centrul orașului, înbușăcînd circulația o în-dreptară pe alte străzi, fără prea multă vorbă. Și-ncetară să strige din nou, cu o minie și mai mare, înșutită și-nmuită, pe care n-o mai putea sugrama nimeni. N-aveau nimic în mîini, în afară de steagurile și de pancartele pe care și le făcuseră singuri, în grabă, dar erau mulți — poate că erau optzeci de mii sau o sută de mii — și nu le mai era teamă de nimeni și de nimica. Stăteau niște mitraliere la niște guri de poduri — vreo șapte — erau singure și mute însă, erau incremente. Și ei erau așa de înverșunată de-acum, încît n-ar fi plecat de-acolo, chiar dacă s-ar fi tras în ei, cu mitralierele ori cu tunul. Ocupaseră orașul — orașul acesta sumbru și ostil, printre cîrpii alba dacă trecu-ceau — ieșiseră în stradă, după ce stătu-zeră zile întregi și luni întregi — ani în șir — numai în atelier și în carcerile de sub atelier. Și n-ar mai fi dat înapoi, pentru nimica în lume.

Fe-Ne-De! Fe-Ce-Re! spuneau ei, dintr-o parte sau dintr-alta, cum se nimerea: Vrem guvern!

Vrem pămînt!

Pentru țărani!

— Mai tare, mă!... — Vrem democrație!... — Vrem pîine!... — Vrem dreptate!... — Vrem să fim!... — Vrem!...

Li-ber-ta-te!

Jos cu eluul!...

Steagurile și pancartele se legănau și se clătinau și ele, după cum strigau ei, după lozincile pe care le scandau. În cite o clipă însă, se legănau și se clătinau într-un singur fel, cînd se aduna și se ridică deasupra pietei — deasupra întregului oraș — un singur strigăt, rostit de toți, într-un singur glas:

Li-ber-ta-te! Li-ber-ta-te!

Apoi iar se sfîrșiau și se desfăceau toate, în alte strigăte, zeci și sute, inconju-rînd primăria, întretîndu-se și încrucîșîndu-se mereu, într-o fierbere aspră și gre-oate, de nestăvilii.

După un timp, cînd aflară că ai lor se duseseră la județeană și în-traseră pe urmă la primărie, o delega-ție întreagă — oamenii se domoliră și tăcură, pe rînd. Și rămăseră așa, într-un fel de așteptare. Se opriseră și se desfăcu-feră în grupuri-grupuri, ca o armată care a primit, după un marș lung și greu, un re-paus meritat. Și-ncetară să vorbească în-tre ei, cerîndu-și cite-un foc, așteptînd rînd la țigare, să tragă fiecare cite-un fum ori două, că era crîză mare de tutun.

— Ei, ce ziceți, se întrebau ei, vă plăcu-ră cum ieșirăm?... — Cum i-am luat noi pe jandarmi în piept?... — Și pe aviatori, mă!... — Asta-l, dac-am ieșit tot!... — Ii pentru prima oară!... — Dar nu și pentru ultima!... — Noi, astăzi!... — De-acum încolo!... — Dar dacă vin și-aicea?!

— Dacă trag în noi?!

— Tragem și noi în ei!... — Cu ce, mă!?

— Cu pușcoace de șoc!...

Rideau, se veseleau iar. Și se mișcau de colo-colo, cu mai multă degajare. Se schim-ba și vremea, deasupra. Norii se subția-seră, pe cer, și-acum se ivise în vîrf de munte un soare palid și slab — soare de iarnă, soare cu dinți. Și-n oraș se făcuse parcă loc mai mult, și-aici, unde poposi-feră ei, dar și în alte părți. Clopotele clă-xăseră și abia dacă răsună cite-o cloxă-nare stridentă pe undeva. Se stîrni apoi, în apropiere, o larmă nelămurită, o dogo-găneală ritmică și aspră, sălbatică. Și ei se întoarseră să vadă ce-i. Și se adu-nară, ca atrași de un magnet, la răscruce, cînd îi văzură pe „amugeni!” jucînd în mijlocul străzii. Astora nici nu le păsa, însă, jucau și tropeau în soare, pe tă-cute, fără muzică, fără nimic, tropotînd greoi, bătînd asfaltul cu bocancii lor mari și grei, cu talpă de lemn.

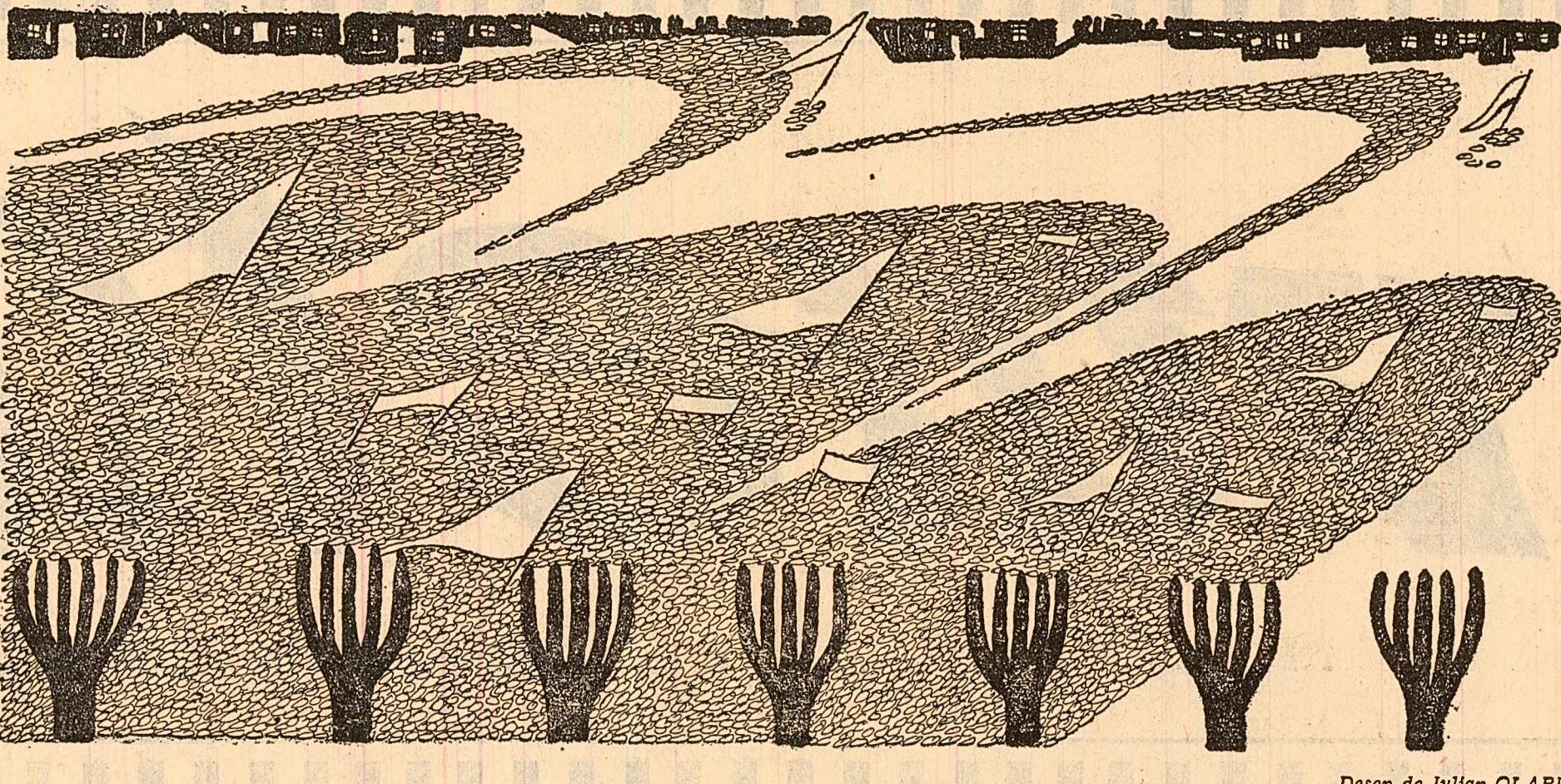
Măi loa și măi loa, făcea cite-un dansator, Haida-ha-haida-ha!

Im-im-im-im!

Muncitorii se uitau și vorbeau și ju-cătorii se îndirijiră și mai tare — și se în-mulțiră — și nu mai rostiră nici o vorbă, nimica. Și dansară așa un timp, tropotînd vrăjmas, întrînd toți în ritmul jocului a-cestuia vechi și aspru, pe care nu-l știau și nu-l înțelegeau decît ei. Și-abia după ce se răriră cei care se adunaseră în jur, să-i vadă, se treziră și se desprinsiră și ei din joc, ca dintr-un vis. Și-ntrăbară ce s-a întîmplat, iară. Și se luară după ma-nifestanți, după cei cu care veniseră ac-o la primărie. Toate se mișcau și se fo-liau de înalte, din nou și parca mai repede decît înainte. Se întîmplase sau se întîm-pla ceva în față, la primărie. Și ei se a-dunară iar laolaltă, ridicară din nou stea-gurile și lozincile lor. Și-ncetară să strî-ge, după ce aflară că primarul nu predă și nu vrea să plece, scandară proteste și lozinci, mai tare și mai răspicat decît in-ainte, parca le-ar fi părut rău după ceaua pe care și-o luaseră singuri. Și-n cite-un răstîmp măcar, nedefinit și lung, nesfir-șit parca, se ridică și răsună peste toate, ca o bătaie de metronom, strigătul acela aspru și nepotolii, de la începuturi:

Jos-cu-el! Jos-cu-el!

Iar orașul asculta și aștepta. Și vibra și vuia, ca un ghioc urias.

Desen de Iulian OLARIU

ei nu luau seama la dangătele clopotelor. Erau atenți, toți, la altă larmă, la alte zgomote. Mergeau și ascultau cum se ridică pe undeva un freamăt mare și surd. Nu se auzea nimic, deslușit — arăciori dacă ajun-gea pînă la ei cite un „Trăiască!... Trăiască!...” — dar se simțea, pe dedesubt, pe sub case — pe sub casele acelea vechi și grele-cum se adunau pe undeva, în alte locuri, alte și alte coloane. În tot orașul se simtea asta, peste tot. Și era așa de parca s-ar fi pornit niște vînturi mari pe undeva, parca s-ar fi urnit, deodată, niște ape mari și piet-roase, de neoprit.

— Se va trage ori nu se va trage, astăzi, în noi? întrebă careva, după ce lăsă ră-șă toți cîntecul, parca i-ar fi cuprîns din nou oboseala și teama.

— Nu se va trage! I se răspunde. În noi, astăzi, nu se va trage!... — Dar de ce, măi, sîntem blindați?!

— Nu, pentru că n-au curaj!... — Dar de ce ce n-l-ar avea?!

— Pentru că noi, mă!... — Ei, ce-i cu noi, mă?!

— Și sîntem mulți!... — Și sîntem tari!... — Și ei, mă!... — N-au ce ne face!...

Tăcură din nou pe urmă, cînd ieșiră la „Schell!” în piață. Și-ncetară parca pasul, fără voie, ca la un semn. Erau în oraș de-acum și trotarele erau pline de lume, fel de fel, tineri mai ales, elevi și militari, aviatori. Străzile se bifurcau, înainte, și ei, cei mai mulți, nu știau pe unde vor lu-o. Și-n goliul care se căscă la fața lor veni și întoarse spre stînga o motocicletă cu atas, condusă de un aviator tînr, îmbrăcat într-o haină de piele, cu căscă în cap și cu mînuși albe în mîini. Și-n urma motocicletei veni și întoarse — tot așa, în fața lor dar mai încet, cu o înceteală demonstrativă — o limuzină neagră, decapotabilă, plină cu băieți. Înainte de a se depărta de coloane, unul dintre ei care stătea în picioare des-fășură în vînt un steag tricolor, mare și fru-mos. Și-ncetă să strige, aplecîndu-se într-o parte și într-alta. De pe trotuar e se ră-spu-se numaidecît. Răsunară, înainte și în urma mașinii, aplauze și strigăte: „Re-gele!... Patria!... Urrra!... Trăiască!...”

Regele și patria! Jos cu eluul!

Oamenii tăceau cite puțin, ascultîndu-se unii pe alții, de departe, apoi strigau iar și iar, din ce în ce mai tare și mai răspicat. Numai cînd se întîlniră coloanele cele mai mari — a „Uzinelor Metalurgice”, a „Ci-mentului”, a „Metronom”-ului, cu ale T.A.R.-ului și cu ale C.F.R.-ului, care veneau de pe strada Sînelup — se stîrnî din nou un moment prelung, de stîneală, se căscă un fel de gol, înaintea lor, la răsplîntie. Și oamenii tăcură, pe rînd. Și așteptară să se întinască și să se unescă. Și-n răstîmpul cită tăcură ei, nu se mai auziră decît strigătele „Re-ge-le!... Patria!... Trădătorii!...” — vrăjmașe și lătrătoare. Apoi, după ce ei sfîrșiră și călcără în picioare golul acela nedorit, se iscară și țîșniră iar, din coloane, îndemnuri și chemări. Cei care se cunoșteau se stri-gară unii pe alții, fluturînd lozinci și stea-guri, agîtînd cite-o șapcă mototolită în mîni. Și-naintară, își continuară drumul, spre centrul orașului. Dar tot nu le ră-spu-seră celor rămași pe trotuar, nu-l lua-ră în seamă. Și nu strigară nici o lo-zincă. Într-un tîrziu abia, fi ceru careva lui

știua, încă, nimica. Și-i împingeau pe cei dinaintea lor. Și-ntrăreau ce e, ce s-a în-tîmplat, cine a venit, au început ciomă-giile? Iar strigătele trotuarelor se întîriră și se învîrbiră — „Acum să vă vedem!... Vînduților!...” — crescură și se îngă-mădiră, peste coloane, să le des-trame. Unii, măcar urlau ca niște apucați, tare și prelung, strigau ce le venea la gură, înjurau și se agitău, cereau să intre o dată jandarmii în acțiune, ca să poată sări și ei pe urmă, fiindcă altfel nu îndrăzneau să se apropie, făceau larmă și bogodogănu, dar nu se atingeau, parca ar fi fost foc.

— Să nu vă fie teamă, fraților! strigă careva din coloane, din primele rînduri. Să nu vă fie frică!... În noi, astăzi, nu se va trage!...

Dar nu-i răspunde nimeni. Oamenii tăcură.

Doar murmure se auziră, ici și colo — „In noi!... Astăzi!...” „Nu se va trage!...” „Noi... Toate vaoalele de pe drum, toate gîndurile pe care le îngăneseră oamenii, pe cîmp, înainte de a intra în oraș și chiar după aceea, de-a lungul străzilor acestora sumbre și înguste, ca niște tuneluri — se adunară iar laolaltă, infiltrîndu-se printre oameni, pătrînzînd parca și în par-doseale pe care o călcau ei în picioare, din ce în ce mai încet și mai nesigur. „In noi, astăzi!...” „Se va trage!...” „Au venit!...” „Sîntem mulți dar sîntem cu mîinile goale!...” „Au cai și arme!...” „Noi n-avem nimic!” „Ne călcăm picioarele!...” „Au tot ce vor!...” „Puterea e-n mîinile lor!...” „Noi, astăzi!...” „S-ar fi putut!...” „Acum...”

Cînd se stînsră și-urmele tălăzurii, co-loana se oprî, șovăitoare.

În aceeași clipă încetară și strigătele trotuarelor.

Strada întreagă încrămeni, așteptînd. Și-n liniștea care se lăsa acolo mai du-ruc un timp numai trotoarele hîrșite ale cailor. Încetară apoi și ele, se răriră și se opriră. Oțelul care conducea jandarmii făcu un anumit semn, cu mina. Și esca-dronul se oprî. Și-n jur nu se mai auzi nimic odată. Doar clopotele răsunau, stîni și de-părțat, parca s-ar fi răsturnat toate, orașul și bisericile lui, parca s-ar fi aflut sub ei, în pardoseala străzii. Și-un om mai strigă pe undeva, în coloană — „Măi al dracului!...” — strident și fără nici un rost. Apoi, cînd ofiterul vroî să spună ceva, țîșni de undeva, tot din co-loană, o piatră mare. Vițînd țîșni și izbî-calul ofiterului, drept în cap. Animalul scînci și sări într-o parte. Și-odată cu el săriră și trotoarii și ceilalți cai, pe loc, a neliniște, a spaimă. Și oamenii săriră și ei deodată, la cai și la jandarmi. Și-ncetară să strige, care mai de care.

— Pe front! spuneau ei, împingîndu-l înapoi.

— Pe front, pe front!...

Fe-Ne-De! Fe-Ne-De!

Vrem guvern Fe-Ne-De!

Jos cu eluul!...

Înainte de-a ieși în parc, la răsplîntia din față poștea, unde se împletesc străzile întregului oraș, se ciocniră cu un grup mare de aviatori și de studenți. Aștia veniră de fapt peste ei, năvăliră de pe trotuar, cu niște tablouri de-ale regelui în mîni, cu steaguri tricolore și cu lozinci de-ale lor. Și-ncetară să strige și să injure. Și-atunci ei răspuseră și-i înșfăcă-seră și-i băgaseră între ei, la tescuit. Și-o-dată se învîlmășiră toate. Și-n jur se lăsa iar o liniște nefirească, așa cum se întîm-plă în orice loc, cînd se bat oamenii între ei: nu se mai aud decît bombăneli și încete, mormăituri scurte și scrîșnete, opîntite, izbi-turi și vaioete seci. Și-acum, aicea, pînă și lăncile steagurilor gemeau și pîriau. Și-n coloană se născu un fel de impuls, din urmă. Vroiau toți să stea ce-l acolo, ce se întîm-plă cu ai lor. Dar nu zicea nimeni nimic, nu strigau și nu întrebau nimica. Doar Podoleanu răcnea, de pe margine, cit putea el de tare, ca dintr-un tulpic, prelung.

— Nu vă lăsarăți, fraaților! zicea el. Nu vă lăsaarăți, mă!... Fraaților, mă!...

Se îndreptară apoi toate, mesul și cîntecul coloanelor. Și atacatorii se risipiră și se pierdură, parca nici n-ar fi fost. Iar ei înaintară, luîndu-i și pe alții spre pri-mărie, de pe margine. Și se precipitară și se grăbiră, fiindcă se căscase iar un gol mare, în față. Și se risipiră puțin, parca ar fi răsturnat o filieră nevăzută. Apoi iar se strînsră laolaltă, din mers. Și-ncetară pasul, nu mai fugiră. Golul care se căscase înaintea lor nu-i mai sperie, nu-i mai îngrozii, în nici un fel. Veneau și alții, alte și alte coloane, cu stea-guri și cu pancarte, strigînd lozinci, cîntînd sau tăcînd, călcînd ferm și încet pe calda-rimul orașului.

Vrem pămînt pentru țărani, strigau unii, care veneau de către tribunal, prin pîrculețul din stînga poștei: Vrem pămînt pentru țărani!

Vrem pămînt!...

Alții, care veneau din spre strada Regală, cereau, într-un singur glas, un guvern nou: Vrem guvern democrat!

Fe-Ne-De! Fe-Ce-Re!

Vrem guvern!

Coloanele se rotiră și se sfîrșiră. Și se adunară în jurul primăriei, fără nici un pic de grabă, cu o anumită solemnitate. Oame-nii se domoliră puțin și-și ascultară pașii,

Primirea de către tovarășul Constantin Drăgan a delegației C. C. S. din R. P. Ungară

Vineri la amiază, tovarășul Constantin Drăgan, președintele Consiliului Central al Uniunii Generale a Sindicatelor, a primit delegația C. C. S. din R. P. Ungară, condusă de tovarășul Virizlay Gyula, secretar al Consiliului Central, care face o vizită în țara noastră.

În zilele de 1 și 2 iunie, delegația Consiliului Central al Sindicatelor din R. P. Ungară a vizitat uzinele „Republica” București, Muzeul de istorie a partidului comunist, a mișcării revoluționare și democratice din România și a vizionat un spectacol la Opera de Stat.

(Agerpres)

TOVARĂȘUL GHEORGHE RĂDULESCU A PRIMIT PE MINISTRUL INDUSTRIEI GRELE DIN R. P. POLONĂ

Vicepreședintele Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, Gheorghe Rădulescu, a primit vineri la amiază pe ministrul industriei grele din R. P. Polonă, Janusz Hrynkiiewicz, care se află într-o vizită în țara noastră.

Au participat Mihai Marinescu, ministrul industriei construcțiilor de mașini, Ion Marinescu, ministrul industriei metalurgice, membri ai conducerii Ministerului Industriei Construcțiilor de Mașini, și alte persoane oficiale.

(Agerpres)

MINISTRUL FINANTELOR DIN ITALIA A PĂRĂSIT CAPITALA

Ministrul finanțelor din Italia, Luigi Preti, care a făcut o scurtă vizită în țara noastră, a părăsit vineri dimineața Capitala.

La plecare, pe aeroportul Băneasa, erau prezenți Aurel Vîjilă, ministrul finanțelor, Ion Pas, președintele Institutului român pentru

Sosirea vicepreședintelui Consiliului de Miniștri al U. R. S. S., M. A. Lesechiko

Vicepreședintele Consiliului de Miniștri al Uniunii Sovietice, M. A. Lesechiko, a sosit vineri seara în țara noastră pentru a participa la lucrările primei sesiuni a Comisiei interguvernamentale româno-sovietice de colaborare economică.

Pe aeroportul Băneasa, M. A. Lesechiko a fost întâmpinat de Gheorghe Rădulescu, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, reprezentanți ai conducerii Ministerului Afacerilor Externe, ai unor ministere și instituții centrale economice.

(Agerpres)

Vizitele ministrului agriculturii, pisciculturii și alimentației al Marii Britanii

Frederick Peart, ministrul agriculturii, pisciculturii și alimentației al Marii Britanii, însoțit de Angelo Miclescu, prim-vicepreședinte al Consiliului Superior al Agriculturii, precum și de John Chadwick, ambasadorul Marii Britanii la București, a vizitat vineri Combinatul de sere Ploiești, complexul zootehnic Băișoi și Uzinele de tractoare din Brașov.

În aceeași zi, oaspeții au făcut o vizită la Statul popular regional

Brașov. Ion Mărcuș, președintele Comitetului executiv al Statului popular regional Brașov, a oferit un dejun în cinstea oaspeților.

După-amiază au fost vizitate monumentele istorice din Brașov, precum și gospodăria agricolă de stat Codlea-sere, cooperativa agricolă de producție Codlea. În drum spre București, oaspeții s-au oprit la Muzeul Peleș și apoi au vizitat stațiunea experimentală viticolă Valea Călugărească.

(Agerpres)

MINISTRUL DE EXTERNE AL ITALIEI VA FACE O VIZITĂ OFICIALĂ ÎN ROMÂNIA

La invitația ministrului afacerilor externe al Republicii Socialiste România, Corneliiu Mănescu, ministrul afacerilor externe al Republicii

Italia, Amintore Fanfani, va face o vizită oficială în România în perioada 19—24 iunie 1967.

Recepție cu prilejul Zilei naționale a Republicii Italia

Cu prilejul Zilei naționale a Republicii Italia, ambasadorul Italian la București, Niccolo Moscato, a oferit vineri după-amiază o recepție.

Au participat Maxim Berghianu, președintele Comitetului de Stat al Planificării, Pompiliu Macovei, președintele Comitetului de Stat pentru Cultură și Artă, George Macoveșcu, prim-adjunct al ministrului afacerilor externe, Victor Ionescu, președintele Camerei de Comerț, Ion Pas, președintele I.R.R.C.S., membri ai conducerii unor departa-

mente economice și altor instituții centrale, oameni de artă și cultură, ziariști.

Au luat parte și membri ai unor misiuni diplomatice acreditate la București și alți membri ai corpului diplomatic.

*

Ambasadorul Italiei la București, Niccolo Moscato, a rostit vineri seara o cuvîntare la postulurile noastre de radio și televiziune, cu prilejul sărbătorii naționale a Italiei.

(Agerpres)

Cronica zilei

Cu prilejul comemorării a 23 de ani de la distrugerea de către ocupații hitleriste a localității Lidice, ambasadorul R. S. Cehoslovaciei din București a avut loc o conferință de presă.

Despre evenimentele tragice petrecute la Lidice a vorbit Cestmir Cisar, ambasadorul Republicii Socialiste Cehoslovaciei.

*

Vineri dimineața s-au înapoiat în Capitală Zaharia Stancu, președintele Uniunii Scriitorilor, și Titus Popovici, membru în biroul Uniunii, care au participat la lucrările celui de-al 4-lea Congres al scriitorilor sovietici.

*

Cunoscutul bizantinolog David Talbot Rice, vicecancelar al Universității din Edinburgh, care se află în prezent în Capitală, a fost vineri oaspetele Academiei. În fata unui auditoriu alcătuit din reprezentanți ai vieții artistice și culturale științifice bucureștene, istoricul de artă a vorbit despre frescele Bisericii Sfînta Sofia din Trapezunt (Asia Mică), impresionant edificiu construit în cursul secolului XIII.

Conferința a fost însoțită de proiecții explicative.

(Agerpres)

Am coborît, în aceeași zi, la Novaci, așezare de munte care respinge cu înverșunare alterarea stilului gherșenesc în arhitectură, unde se păstrează și portul moștenit de la străbuni.

Novaciul s-a întemeiat la câmpul apelor de la poalele Parîngului și, înecul și inecul, a devenit o inimă de muntii, și a revenit dreptul de a se numi localitate turistică. Aci s-a înălțat din piatră muntii și din lemnul pădurilor cea mai frumoasă casă de cultură din Olteț, aici s-a născut și un hotel turistic, deosebit de special de arbori cu proprietăți de creștere mai rapidă și stabile, „ofensivile” din primăvară și toamnă, când autocomoanele coboară spre combinatul pentru industrializarea aluminiului, și pădurile mature și se reîntorc în muntii cu cele tinere. În fiecare an, numai ocolul silvic din Novaci împănărește circa 500 ha din care 300—400 ha au rășinoase.

Uteciștii din satele gorjane așezate pe gunchii Parîngului dau o mină voinică și ajutor la această acțiune cu un profund caracter patriotic. Entuziasmul lor e pornit din dorința înăscută la munteanul de a se vedea crescut o dată cu pădurea, cu țara. El cunoscă hătburile și talenele pădurilor încă din vremea când încep să învețe buchiile, știu că și-a fragilă parfumiuri și că și-a plăcut să se pe rug. Cu ajutorul lor, ocolul silvic colectează în fiecare an peste 400 tone de fructe de pădure: smereț, coarne, afin, porumb și cîmpuri.

Aici la Novaci se întretaie o seamă de drumuri forestiere, aici posedă turiștii dornici să cunoască peștera de la Baia de Fier, să urce pe șoseaua Sugaș până în virfurile masivului Păpuș, să cunoască emiții în Cheile Oltului sau să agate cu undița păstrăvi din Gilort, aici, coborînd pe drumurile de la câmpul apelor, se întîlnesc soferii cu tapinarii, silvicultorii și ciobanii de la Rinca, seara, în zilele de sărbătoare. Turbinele hidrocentrale de pe Gilort continuă să se învîrtească, să pună în mișcare și să producă energie electrică. Cinematograful este încăpător, cîntecul turistic de asemenea. Sub ramurile celui mai bătrîn tel din Novaci, cei mai vîrștii își amintesc că aici a făcut un popas de câteva zile Vlahuță, fermecat de frumusețea peisajelor, iar tinerii vorbesc despre sentimentele care îi însuflețesc și despre munca lor de fiecare zi.

A doua zi, pădurile bătrîne încep să coboare din nou spre combinatul pentru industrializarea lemnului de la Tg. Jiu. Alți păduri tinere urcă în muntii.

Am coborît, în aceeași zi, la Novaci, așezare de munte care respinge cu înverșunare alterarea stilului gherșenesc în arhitectură, unde se păstrează și portul moștenit de la străbuni.

Novaciul s-a întemeiat la câmpul apelor de la poalele Parîngului și, înecul și inecul, a devenit o inimă de muntii, și a revenit dreptul de a se numi localitate turistică. Aci s-a înălțat din piatră muntii și din lemnul pădurilor cea mai frumoasă casă de cultură din Olteț, aici s-a născut și un hotel turistic, deosebit de special de arbori cu proprietăți de creștere mai rapidă și stabile, „ofensivile” din primăvară și toamnă, când autocomoanele coboară spre combinatul pentru industrializarea aluminiului, și pădurile mature și se reîntorc în muntii cu cele tinere. În fiecare an, numai ocolul silvic din Novaci împănărește circa 500 ha din care 300—400 ha au rășinoase.

Uteciștii din satele gorjane așezate pe gunchii Parîngului dau o mină voinică și ajutor la această acțiune cu un profund caracter patriotic. Entuziasmul lor e pornit din dorința înăscută la munteanul de a se vedea crescut o dată cu pădurea, cu țara. El cunoscă hătburile și talenele pădurilor încă din vremea când încep să învețe buchiile, știu că și-a fragilă parfumiuri și că și-a plăcut să se pe rug. Cu ajutorul lor, ocolul silvic colectează în fiecare an peste 400 tone de fructe de pădure: smereț, coarne, afin, porumb și cîmpuri.

Aici la Novaci se întretaie o seamă de drumuri forestiere, aici posedă turiștii dornici să cunoască peștera de la Baia de Fier, să urce pe șoseaua Sugaș până în virfurile masivului Păpuș, să cunoască emiții în Cheile Oltului sau să agate cu undița păstrăvi din Gilort, aici, coborînd pe drumurile de la câmpul apelor, se întîlnesc soferii cu tapinarii, silvicultorii și ciobanii de la Rinca, seara, în zilele de sărbătoare. Turbinele hidrocentrale de pe Gilort continuă să se învîrtească, să pună în mișcare și să producă energie electrică. Cinematograful este încăpător, cîntecul turistic de asemenea. Sub ramurile celui mai bătrîn tel din Novaci, cei mai vîrștii își amintesc că aici a făcut un popas de câteva zile Vlahuță, fermecat de frumusețea peisajelor, iar tinerii vorbesc despre sentimentele care îi însuflețesc și despre munca lor de fiecare zi.

A doua zi, pădurile bătrîne încep să coboare din nou spre combinatul pentru industrializarea lemnului de la Tg. Jiu. Alți păduri tinere urcă în muntii.

Am coborît, în aceeași zi, la Novaci, așezare de munte care respinge cu înverșunare alterarea stilului gherșenesc în arhitectură, unde se păstrează și portul moștenit de la străbuni.

Novaciul s-a întemeiat la câmpul apelor de la poalele Parîngului și, înecul și inecul, a devenit o inimă de muntii, și a revenit dreptul de a se numi localitate turistică. Aci s-a înălțat din piatră muntii și din lemnul pădurilor cea mai frumoasă casă de cultură din Olteț, aici s-a născut și un hotel turistic, deosebit de special de arbori cu proprietăți de creștere mai rapidă și stabile, „ofensivile” din primăvară și toamnă, când autocomoanele coboară spre combinatul pentru industrializarea aluminiului, și pădurile mature și se reîntorc în muntii cu cele tinere. În fiecare an, numai ocolul silvic din Novaci împănărește circa 500 ha din care 300—400 ha au rășinoase.

Uteciștii din satele gorjane așezate pe gunchii Parîngului dau o mină voinică și ajutor la această acțiune cu un profund caracter patriotic. Entuziasmul lor e pornit din dorința înăscută la munteanul de a se vedea crescut o dată cu pădurea, cu țara. El cunoscă hătburile și talenele pădurilor încă din vremea când încep să învețe buchiile, știu că și-a fragilă parfumiuri și că și-a plăcut să se pe rug. Cu ajutorul lor, ocolul silvic colectează în fiecare an peste 400 tone de fructe de pădure: smereț, coarne, afin, porumb și cîmpuri.

Aici la Novaci se întretaie o seamă de drumuri forestiere, aici posedă turiștii dornici să cunoască peștera de la Baia de Fier, să urce pe șoseaua Sugaș până în virfurile masivului Păpuș, să cunoască emiții în Cheile Oltului sau să agate cu undița păstrăvi din Gilort, aici, coborînd pe drumurile de la câmpul apelor, se întîlnesc soferii cu tapinarii, silvicultorii și ciobanii de la Rinca, seara, în zilele de sărbătoare. Turbinele hidrocentrale de pe Gilort continuă să se învîrtească, să pună în mișcare și să producă energie electrică. Cinematograful este încăpător, cîntecul turistic de asemenea. Sub ramurile celui mai bătrîn tel din Novaci, cei mai vîrștii își amintesc că aici a făcut un popas de câteva zile Vlahuță, fermecat de frumusețea peisajelor, iar tinerii vorbesc despre sentimentele care îi însuflețesc și despre munca lor de fiecare zi.

A doua zi, pădurile bătrîne încep să coboare din nou spre combinatul pentru industrializarea lemnului de la Tg. Jiu. Alți păduri tinere urcă în muntii.

Am coborît, în aceeași zi, la Novaci, așezare de munte care respinge cu înverșunare alterarea stilului gherșenesc în arhitectură, unde se păstrează și portul moștenit de la străbuni.

Novaciul s-a întemeiat la câmpul apelor de la poalele Parîngului și, înecul și inecul, a devenit o inimă de muntii, și a revenit dreptul de a se numi localitate turistică. Aci s-a înălțat din piatră muntii și din lemnul pădurilor cea mai frumoasă casă de cultură din Olteț, aici s-a născut și un hotel turistic, deosebit de special de arbori cu proprietăți de creștere mai rapidă și stabile, „ofensivile” din primăvară și toamnă, când autocomoanele coboară spre combinatul pentru industrializarea aluminiului, și pădurile mature și se reîntorc în muntii cu cele tinere. În fiecare an, numai ocolul silvic din Novaci împănărește circa 500 ha din care 300—400 ha au rășinoase.

Uteciștii din satele gorjane așezate pe gunchii Parîngului dau o mină voinică și ajutor la această acțiune cu un profund caracter patriotic. Entuziasmul lor e pornit din dorința înăscută la munteanul de a se vedea crescut o dată cu pădurea, cu țara. El cunoscă hătburile și talenele pădurilor încă din vremea când încep să învețe buchiile, știu că și-a fragilă parfumiuri și că și-a plăcut să se pe rug. Cu ajutorul lor, ocolul silvic colectează în fiecare an peste 400 tone de fructe de pădure: smereț, coarne, afin, porumb și cîmpuri.

Aici la Novaci se întretaie o seamă de drumuri forestiere, aici posedă turiștii dornici să cunoască peștera de la Baia de Fier, să urce pe șoseaua Sugaș până în virfurile masivului Păpuș, să cunoască emiții în Cheile Oltului sau să agate cu undița păstrăvi din Gilort, aici, coborînd pe drumurile de la câmpul apelor, se întîlnesc soferii cu tapinarii, silvicultorii și ciobanii de la Rinca, seara, în zilele de sărbătoare. Turbinele hidrocentrale de pe Gilort continuă să se învîrtească, să pună în mișcare și să producă energie electrică. Cinematograful este încăpător, cîntecul turistic de asemenea. Sub ramurile celui mai bătrîn tel din Novaci, cei mai vîrștii își amintesc că aici a făcut un popas de câteva zile Vlahuță, fermecat de frumusețea peisajelor, iar tinerii vorbesc despre sentimentele care îi însuflețesc și despre munca lor de fiecare zi.

A doua zi, pădurile bătrîne încep să coboare din nou spre combinatul pentru industrializarea lemnului de la Tg. Jiu. Alți păduri tinere urcă în muntii.

Am coborît, în aceeași zi, la Novaci, așezare de munte care respinge cu înverșunare alterarea stilului gherșenesc în arhitectură, unde se păstrează și portul moștenit de la străbuni.

Novaciul s-a întemeiat la câmpul apelor de la poalele Parîngului și, înecul și inecul, a devenit o inimă de muntii, și a revenit dreptul de a se numi localitate turistică. Aci s-a înălțat din piatră muntii și din lemnul pădurilor cea mai frumoasă casă de cultură din Olteț, aici s-a născut și un hotel turistic, deosebit de special de arbori cu proprietăți de creștere mai rapidă și stabile, „ofensivile” din primăvară și toamnă, când autocomoanele coboară spre combinatul pentru industrializarea aluminiului, și pădurile mature și se reîntorc în muntii cu cele tinere. În fiecare an, numai ocolul silvic din Novaci împănărește circa 500 ha din care 300—400 ha au rășinoase.

Uteciștii din satele gorjane așezate pe gunchii Parîngului dau o mină voinică și ajutor la această acțiune cu un profund caracter patriotic. Entuziasmul lor e pornit din dorința înăscută la munteanul de a se vedea crescut o dată cu pădurea, cu țara. El cunoscă hătburile și talenele pădurilor încă din vremea când încep să învețe buchiile, știu că și-a fragilă parfumiuri și că și-a plăcut să se pe rug. Cu ajutorul lor, ocolul silvic colectează în fiecare an peste 400 tone de fructe de pădure: smereț, coarne, afin, porumb și cîmpuri.

Aici la Novaci se întretaie o seamă de drumuri forestiere, aici posedă turiștii dornici să cunoască peștera de la Baia de Fier, să urce pe șoseaua Sugaș până în virfurile masivului Păpuș, să cunoască emiții în Cheile Oltului sau să agate cu undița păstrăvi din Gilort, aici, coborînd pe drumurile de la câmpul apelor, se întîlnesc soferii cu tapinarii, silvicultorii și ciobanii de la Rinca, seara, în zilele de sărbătoare. Turbinele hidrocentrale de pe Gilort continuă să se învîrtească, să pună în mișcare și să producă energie electrică. Cinematograful este încăpător, cîntecul turistic de asemenea. Sub ramurile celui mai bătrîn tel din Novaci, cei mai vîrștii își amintesc că aici a făcut un popas de câteva zile Vlahuță, fermecat de frumusețea peisajelor, iar tinerii vorbesc despre sentimentele care îi însuflețesc și despre munca lor de fiecare zi.

A doua zi, pădurile bătrîne încep să coboare din nou spre combinatul pentru industrializarea lemnului de la Tg. Jiu. Alți păduri tinere urcă în muntii.

Am coborît, în aceeași zi, la Novaci, așezare de munte care respinge cu înverșunare alterarea stilului gherșenesc în arhitectură, unde se păstrează și portul moștenit de la străbuni.

Șoferii de munte

(Urmare din pag. 1)

bane forestiere acunse la umbră de codru verde. El urcă duminică brigăzile artistice în parchetele forestiere, unde se prezintă spectacolele sărbătorii Parîngului. Dar esențial rămîne munca aceasta zilnică, de permanentă colindare a drumurilor înguste și ametoitoare, altele la câmpul apelor.

La Cheile Oltului — fantastică născocire a apelor, care au tăiat cu răbdare de-a lungul erelor prin grădăni și calcar o albă îngușă de-o adîncime ce umșește și, în același timp, îmbrăncă și pe cel mai temerar turist — cățărînd pe frîngul, cu perforatoare pneumatice, cu tirnăcopul și cu dalta, omul a tăiat un alt drum pe care să ajungă pînă în parchetele înfundate, unde arborii îmbătrîniți se prăbuseau răsușiți de vînturi și mureau. În unele locuri a fost amenajat un talie în stînci semăntor pentru drumul forestier. Deasupra drumetului se înalță acum, enorme în vînturile lor, piramide de piatră. Jos, încolo de parapeștul șoselei, au fost amenajate localitățile Lidice și Intunecoasa și se poate circula decît într-un singur sens. La intrarea în chei, un cantonier controlează, cu ajutorul telefonului, dacă în parchețele coboară vreun autocamion. După ce s-a asigurat că traseul e liber, ridică o barieră și mașina pătrunde în răcoarea cheilor, trece cu prudentă prin fata peșterii Polovraci și ajunge la comorile de aur verde care s-au îrosit mult de ani, fără a fi de folos omului.

În parchetele din Cheile Oltului, pe Valea Gilortului, la Baia de Fier, la Sunătoare, am reîntîlnit și alți șoferi ai I.M.T.P.-Cărbunestii. Pe drumurile de munte pierdute în simțuratăle pădurilor, în care se pătrundeau forestiere, coboară din ele atenți, încordați la volan și, astfel, o porțiune din munca lor se integrează discret în liniile elegante ale mobiliei din apartamentele noastre, în sobrietatea birourilor la care lucrăm, la planșeta proiectantului, în fotoliul din sala de spectacole, în masa pe care tăiem pinea în fiecare zi.

Am coborît, în aceeași zi, la Novaci, așezare de munte care respinge cu înverșunare alterarea stilului gherșenesc în arhitectură, unde se păstrează și portul moștenit de la străbuni.

Novaciul s-a întemeiat la câmpul apelor de la poalele Parîngului și, înecul și inecul, a devenit o inimă de muntii, și a revenit dreptul de a se numi localitate turistică. Aci s-a înălțat din piatră muntii și din lemnul pădurilor cea mai frumoasă casă de cultură din Olteț, aici s-a născut și un hotel turistic, deosebit de special de arbori cu proprietăți de creștere mai rapidă și stabile, „ofensivile” din primăvară și toamnă, când autocomoanele coboară spre combinatul pentru industrializarea aluminiului, și pădurile mature și se reîntorc în muntii cu cele tinere. În fiecare an, numai ocolul silvic din Novaci împănărește circa 500 ha din care 300—400 ha au rășinoase.

Uteciștii din satele gorjane așezate pe gunchii Parîngului dau o mină voinică și ajutor la această acțiune cu un profund caracter patriotic. Entuziasmul lor e pornit din dorința înăscută la munteanul de a se vedea crescut o dată cu pădurea, cu țara. El cunoscă hătburile și talenele pădurilor încă din vremea când încep să învețe buchiile, știu că și-a fragilă parfumiuri și că și-a plăcut să se pe rug. Cu ajutorul lor, ocolul silvic colectează în fiecare an peste 400 tone de fructe de pădure: smereț, coarne, afin, porumb și cîmpuri.

Aici la Novaci se întretaie o seamă de drumuri forestiere, aici posedă turiștii dornici să cunoască peștera de la Baia de Fier, să urce pe șoseaua Sugaș până în virfurile masivului Păpuș, să cunoască emiții în Cheile Oltului sau să agate cu undița păstrăvi din Gilort, aici, coborînd pe drumurile de la câmpul apelor, se întîlnesc soferii cu tapinarii, silvicultorii și ciobanii de la Rinca, seara, în zilele de sărbătoare. Turbinele hidrocentrale de pe Gilort continuă să se învîrtească, să pună în mișcare și să producă energie electrică. Cinematograful este încăpător, cîntecul turistic de asemenea. Sub ramurile celui mai bătrîn tel din Novaci, cei mai vîrștii își amintesc că aici a făcut un popas de câteva zile Vlahuță, fermecat de frumusețea peisajelor, iar tinerii vorbesc despre sentimentele care îi însuflețesc și despre munca lor de fiecare zi.

A doua zi, pădurile bătrîne încep să coboare din nou spre combinatul pentru industrializarea lemnului de la Tg. Jiu. Alți păduri tinere urcă în muntii.

Am coborît, în aceeași zi, la Novaci, așezare de munte care respinge cu înverșunare alterarea stilului gherșenesc în arhitectură, unde se păstrează și portul moștenit de la străbuni.

Novaciul s-a întemeiat la câmpul apelor de la poalele Parîngului și, înecul și inecul, a devenit o inimă de muntii, și a revenit dreptul de a se numi localitate turistică. Aci s-a înălțat din piatră muntii și din lemnul pădurilor cea mai frumoasă casă de cultură din Olteț, aici s-a născut și un hotel turistic, deosebit de special de arbori cu proprietăți de creștere mai rapidă și stabile, „ofensivile” din primăvară și toamnă, când autocomoanele coboară spre combinatul pentru industrializarea aluminiului, și pădurile mature și se reîntorc în muntii cu cele tinere. În fiecare an, numai ocolul silvic din Novaci împănărește circa 500 ha din care 300—400 ha au rășinoase.

Uteciștii din satele gorjane așezate pe gunchii Parîngului dau o mină voinică și ajutor la această acțiune cu un profund caracter patriotic. Entuziasmul lor e pornit din dorința înăscută la munteanul de a se vedea crescut o dată cu pădurea, cu țara. El cunoscă hătburile și talenele pădurilor încă din vremea când încep să învețe buchiile, știu că și-a fragilă parfumiuri și că și-a plăcut să se pe rug. Cu ajutorul lor, ocolul silvic colectează în fiecare an peste 400 tone de fructe de pădure: smereț, coarne, afin, porumb și cîmpuri.

Aici la Novaci se întretaie o seamă de drumuri forestiere, aici posedă turiștii dornici să cunoască peștera de la Baia de Fier, să urce pe șoseaua Sugaș până în virfurile masivului Păpuș, să cunoască emiții în Cheile Oltului sau să agate cu undița păstrăvi din Gilort, aici, coborînd pe drumurile de la câmpul apelor, se întîlnesc soferii cu tapinarii, silvicultorii și ciobanii de la Rinca, seara, în zilele de sărbătoare. Turbinele hidrocentrale de pe Gilort continuă să se învîrtească, să pună în mișcare și să producă energie electrică. Cinematograful este încăpător, cîntecul turistic de asemenea. Sub ramurile celui mai bătrîn tel din Novaci, cei mai vîrștii își amintesc că aici a făcut un popas de câteva zile Vlahuță, fermecat de frumusețea peisajelor, iar tinerii vorbesc despre sentimentele care îi însuflețesc și despre munca lor de fiecare zi.

A doua zi, pădurile bătrîne încep să coboare din nou spre combinatul pentru industrializarea lemnului de la Tg. Jiu. Alți păduri tinere urcă în muntii.

Am coborît, în aceeași zi, la Novaci, așezare de munte care respinge cu înverșunare alterarea stilului gherșenesc în arhitectură, unde se păstrează și portul moștenit de la străbuni.

Novaciul s-a întemeiat la câmpul apelor de la poalele Parîngului și, înecul și inecul, a devenit o inimă de muntii, și a revenit dreptul de a se numi localitate turistică. Aci s-a înălțat din piatră muntii și din lemnul pădurilor cea mai frumoasă casă de cultură din Olteț, aici s-a născut și un hotel turistic, deosebit de special de arbori cu proprietăți de creștere mai rapidă și stabile, „ofensivile” din primăvară și toamnă, când autocomoanele coboară spre combinatul pentru industrializarea aluminiului, și pădurile mature și se reîntorc în muntii cu cele tinere. În fiecare an, numai ocolul silvic din Novaci împănărește circa 500 ha din care 300—400 ha au rășinoase.

Uteciștii din satele gorjane așezate pe gunchii Parîngului dau o mină voinică și ajutor la această acțiune cu un profund caracter patriotic. Entuziasmul lor e pornit din dorința înăscută la munteanul de a se vedea crescut o dată cu pădurea, cu țara. El cunoscă hătburile și talenele pădurilor încă din vremea când încep să învețe buchiile, știu că și-a fragilă parfumiuri și că și-a plăcut să se pe rug. Cu ajutorul lor, ocolul silvic colectează în fiecare an peste 400 tone de fructe de pădure: smereț, coarne, afin, porumb și cîmpuri.

Aici la Novaci se întretaie o seamă de drumuri forestiere, aici posedă turiștii dornici să cunoască peștera de la Baia de Fier, să urce pe șoseaua Sugaș până în virfurile masivului Păpuș, să cunoască emiții în Cheile Oltului sau să agate cu undița păstrăvi din Gilort, aici, coborînd pe drumurile de la câmpul apelor, se întîlnesc soferii cu tapinarii, silvicultorii și ciobanii de la Rinca, seara, în zilele de sărbătoare. Turbinele hidrocentrale de pe Gilort continuă să se învîrtească, să pună în mișcare și să producă energie electrică. Cinematograful este încăpător, cîntecul turistic de asemenea. Sub ramurile celui mai bătrîn tel din Novaci, cei mai vîrștii își amintesc că aici a făcut un popas de câteva zile Vlahuță, fermecat de frumusețea peisajelor, iar tinerii vorbesc despre sentimentele care îi însuflețesc și despre munca lor de fiecare zi.

A doua zi, pădurile bătrîne încep să coboare din nou spre combinatul pentru industrializarea lemnului de la Tg. Jiu. Alți păduri tinere urcă în muntii.

Am coborît, în aceeași zi, la Novaci, așezare de munte care respinge cu înverșunare alterarea stilului gherșenesc în arhitectură, unde se păstrează și portul moștenit de la străbuni.

Novaciul s-a întemeiat la câmpul apelor de la poalele Parîngului și, înecul și inecul, a devenit o inimă de muntii, și a revenit dreptul de a se numi localitate turistică. Aci s-a înălțat din piatră muntii și din lemnul pădurilor cea mai frumoasă casă de cultură din Olteț, aici s-a născut și un hotel turistic, deosebit de special de arbori cu proprietăți de creștere mai rapidă și stabile, „ofensivile” din primăvară și toamnă, când autocomoanele coboară spre combinatul pentru industrializarea aluminiului, și pădurile mature și se reîntorc în muntii cu cele tinere. În fiecare an, numai ocolul silvic din Novaci împănărește circa 500 ha din care 300—400 ha au rășinoase.

Uteciștii din satele gorjane așezate pe gunchii Parîngului dau o mină voinică și ajutor la această acțiune cu un profund caracter patriotic. Entuziasmul lor e pornit din dorința înăscută la munteanul de a se vedea crescut o dată cu pădurea, cu țara. El cunoscă hătburile și talenele pădurilor încă din vremea când încep să învețe buchiile, știu că și-a fragilă parfumiuri și că și-a plăcut să se pe rug. Cu ajutorul lor, ocolul silvic colectează în fiecare an peste 400 tone de fructe de pădure: smereț, coarne, afin, porumb și cîmpuri.

Aici la Novaci se întretaie o seamă de drumuri forestiere, aici posedă turiștii dornici să cunoască peștera de la Baia de Fier, să urce pe șoseaua Sugaș până în virfurile masivului Păpuș, să cunoască emiții în Cheile Oltului sau să agate cu undița păstrăvi din Gilort, aici, coborînd pe drumurile de la câmpul apelor, se întîlnesc soferii cu tapin

viața internațională

CAIRO

Sosirea vicepreședintelui

Consiliului de Miniștri, Petre Blajovici

CAIRO 2. — Corresponsentul Agerpres C. Oprică transmite: Petre Blajovici, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, care, la invitația vicepremierului R.A.U., Abul Nur Abdel Mohsen, face o vizită de prietenie în Republica Arabă Unită, a sosit la Cairo.

La aeroportul internațional din Cairo, el a fost întâmpinat de Abul Nur Abdel Mohsen, vicepremier pentru agricultură, irigații și reformă agrară, Aziz Yassin, ministrul construcțiilor, precum și alte persoane oficiale. Au fost făcute Mișcarea Nicolae, ambasadorul Româ-

niei la Cairo, membri ai ambasadei și ai agenției economice. La cererea reprezentanților presii egiptene, vicepreședintele Consiliului de Miniștri al României, Petre Blajovici, a făcut o declarație.

În cursul zilei, oaspeții români au vizitat monumente culturale și mari construcții din orașul Cairo și împrejurimi — Muzeul egiptean, citadela Mohammed Ali, Turnul Cairo, piramidele — precum și cartiere de locuințe. Seara, oaspeții au vizionat un spectacol de cîntec și dansuri din folclorul arab și african.

Vizita ministrului de externe al României la Tokio

TOKIO 2. — Trimisul special Agerpres, Florea Țu, transmite: Vineri dimineață, în cea de-a doua zi a vizitei sale la Tokio, ministrul afacerilor externe al României, Corneliu Mănescu, însoțit de ambasadorul României la Tokio, Ion Dacu, precum și de ambasadorul Japoniei la București, A. Shigemitsu, a fost oaspetele uzinelor electronice „Toshiba”. În aceeași zi, T. Ishisaka, președintele Federației organizațiilor economice din Japonia, „Keidanren”, a oferit un prinz în cinstea oaspetelui român. T. Ishisaka și C. Mănescu au rostit toasturi.

După-amiază, ministrul de externe al României, Corneliu Mănescu, a avut o întrevedere cu Ryokichi Minobe, guvernatorul orașului Tokio, după care a vizitat studioul de televiziune Nippon Hoso Kiokai, cu care prilej a făcut pentru telespectatorii japonezi o declarație despre relațiile româno-japoneze și despre politica externă a României.

Vineri seara, ministrul de externe al Japoniei, Takeo Miki, a oferit un dineu în cinstea ministrului de externe al României, Corneliu Mănescu, și a soției sale.

Adresînd, în numele guvernului japonez și al său personal, urări sincere de bun venit ministrului de externe al României, Corneliu Mănescu, ministrul de externe japonez a evidențiat semnificația vizitei ministrului de externe român în Japonia. El a subliniat posibilitățile de extindere a relațiilor prietenești dintre cele două țări. Amintind de vizitele reciproce făcute de personalități japoneze și românești, Takeo Miki a remarcat cu satisfacție că acestea au dezvoltat în mare măsură înțelegerea și prietenia reciprocă. „Avem o înaltă considerație pentru eforturile țării dumneavoastră care promovează o politică externă activă și independentă, întrucît independența și menținerea păcii reprezintă cele mai înalte obiective ale națiunii române”, a adăugat Takeo Miki.

Răspunzînd, Corneliu Mănescu a

mulțumit pentru cuvintele calde rostite la adresa poporului și guvernului român și și-a exprimat speranța că această primă vizită oficială la acest nivel va duce la dezvoltarea relațiilor de colaborare statornicite între România și Japonia. El a subliniat utilitatea convorbirilor purtate pînă acum într-un spirit de sinceritate și respect reciproc, împărțînd convingerea că relațiile româno-japoneze sînt pe un făgăv bun, în interesul ambelor popoare, al păcii în lume.

„Drumul către crearea unui climat de pace și înțelegere internațională trece în mod necesar prin dezvoltarea relațiilor bilaterale între state, indiferent de oriundea lor social-politică, pe baza principiilor suveranității și independenței naționale, egalității în drepturi și avantajului reciproc. Milînd pentru înfăptuirea lor, fiecare stat, mare sau mic, trebuie să-și aducă contribuția la soluționarea marilor probleme care frîmțind în prezent omnia”, a spus el.

„Poporul român nutrește sentimente de sinceră prietenie și profund respect față de harnicul și talentatul popor japonez, a cărui contribuție la patrimoniul științific și cultural universal este cunoscută și apreciată”.

Președintele S.U.A.

a primit pe ambasadorul român

WASHINGTON 2 (Agerpres). — La 31 mai a.c., președintele Statelor Unite ale Americii, Lyndon B. Johnson, l-a primit pe ambasadorul Republicii Socialiste România la Washington, Petre Bălăceanu, în legătură cu plecarea sa definitivă din S.U.A.

De asemenea, ambasadorul Republicii Socialiste România, Petre Bălăceanu, a fost primit, în legătură cu plecarea sa definitivă din S.U.A., de secretarul Departamentului de Stat, Dean Rusk.

CRIZA DIN ORIENTUL MILOCIU

NEW YORK. La sediu O.N.U. s-a anunțat că ședința Consiliului de Securitate, care s-a ținut ieri în legătură cu criza din Orientul Mijlociu, a fost amînată pentru sîmbătă la orele 14.00 (G.M.T.). Cu toate că nu a fost indicat motivul acestei amînări, se crede că ea a fost hotărîtă pentru a se permite continuarea consultărilor între reprezentanții țărilor membre ale Consiliului de Securitate pe marginea proiectelor de rezoluție prezentate de R.A.U. și S.U.A.

CAIRO. — „În actuala bătălie pe care o duc împotriva imperialismului, R.A.U. are de făcut față unei noi etape, caracterizată prin presiuni

PARIS. — Vineri a avut loc o ședință a cabinetului francez, în care a fost examinată situația din Orientul Mijlociu. După o expunere prezentată de ministrul afacerilor externe, Couve de Murville, președintele de Gaulle a făcut o declarație precizînd poziția guvernului francez față de criza din Orientul Mijlociu. Declarația, dată publicității de ministrul informațiilor, Georges Gorse, subliniază că „Franta nu este angajată sub nici o formă în evenimentele actuale din Orientul Mijlociu și nu are nici un angajament față de nici unul din statele în cauză. Franta apreciază că declanșarea unor ostilități ar da naștere unei situații foarte serioase. Declarația președin-

nunțîndu-se în favoarea unei acțiuni de menținere a păcii în această regiune a lumii, întreprinsă în baza unui mandat din partea Adunării Generale a O.N.U.

În cursul zilei de vineri, Adunării a sosit la Washington pentru convorbiri cu oficialitățile americane, în frunte cu președintele Johnson, în legătură cu aceleși probleme.

CAIRO. Ministrul afacerilor externe al R.A.U., Mahmud Riad, a avut o întrevedere cu Charles Yost, reprezentant al Departamentului de Stat al S.U.A., care face în prezent o vizită la Cairo. În cercurile informate din capitala R.A.U. se afirmă că au fost discutate o serie de probleme referitoare la actuala criză din Orientul Mijlociu.

ALGER. — Act au avut loc în cursul zilei de vineri consultări tripartite — Algeria, Siria, R.A.U. — în urma sosirii lui Zakariya Mohieddin, vicepreședinte al R.A.U. și ministrului de externe sirian, Ibrahim Makhos. La sosirea sa, Mohieddin a declarat că este purtătorul unui mesaj pentru șeful statului algerian, Boumediene din partea președintelui R.A.U., Nasser, în care se expune poziția țării sale în legătură cu evoluția evenimentelor din Orientul Mijlociu.

PARIS. Ministrul afacerilor externe al Siriei, Makhos, care întreprinde o vizită la Paris, a fost primit de șeful statului francez, generalul de Gaulle.

TEL AVIV. — Un purtător de cuvînt al armatei israeliene a declarat că trupele iordanene au deschis joi foc asupra pozițiilor israeliene, la 400 metri nord-est de poarta Mandelbaum din Ierusalim. Nu au fost provocate daune și nici victime. Purtătorul de cuvînt israelian a făcut cunoscut că Israelul a înaintat Comisiei mixte de armistițiu izraeliano-iordanian o notă în legătură cu aceste incidente. (A. P.)

În cursul nopții de joi, la frontiera siriano-israeliană s-a produs un nou incident. Potrivit agenției France Presse, doi soldați israelieni au fost uciși și unul rănit, iar un sirian a fost ucis.

AMMAN. — Forțele militare iordanene au deschis focul și asupra tuninet elicopter israelian, în sectorul

Ierusalimului, obligîndu-l să se înapoieze pe teritoriul israelian, după ce a trecut în spațiul aerian al Iordaniei, anunțat în comunicat din Amman. În legătură cu acest incident, Iordania a adresat o plîngere Comisiei mixte de armistițiu iordano-israeliene.

CAIRO. — Avioane ale forțelor aeriene ale R.A.U., dotate cu rachete, au primit ordin să supravegheze nava portavion britanică „Hermes”, ancorată în prezent în apele Mării Roșii, anunț ziarul „Al Ahrâm” din Cairo. Cotidianul menționează că, potrivit acestui ordin, „nava nu trebuie să se apropie de așie teritoriale egiptene fără autorizație oficială și sub nici un pretext”.

O notă a guvernului U.R.S.S.

MOSCOVA 2 (Agerpres). — La 2 iunie, Andrei Gromiko, ministrul afacerilor externe al U.R.S.S., a înmînat lui John Gutherie, înărcințatul cu afaceri ad-interim al S.U.A. în Uniunea Sovietică, o notă a guvernului sovietic în legătură cu bombardarea de către avioane americane a motonavei sovietice „Turkestan” în rada portului Kampha, la 50 de mile nord de Haifong. În urma acestui atac, nava sovietică a suferit avarii, iar doi membri ai echipajului au fost răniți. Guvernul sovietic, se spune în notă, protestează cu hotărîre împotriva acțiunilor provocatoare ale forțelor militare americane și declară că guvernul S.U.A. poartă întreaga răspundere pentru aceste acțiuni. Guvernul sovietic insistă ca vinovății de atacarea navei sovietice să fie pedesiți cu severitate și așteaptă ca astfel de acțiuni față de navele sovietice să nu se mai repete. Guvernul U.R.S.S. declară că în cazul repetării unor acțiuni similare din partea forțelor armate ale S.U.A., Uniunea Sovietică va fi nevoită să adopte măsuri corespunzătoare pentru asigurarea securității navelor sovietice.

Înărcințatul cu afaceri al S.U.A. a declarat că va transmite imediat nota respectivă guvernului său.

ECRAN

„MUTTER COURAGE”

Citim în „Paris Match”: „Amecanii ricăniți din Paris sînt foarte curajoși”. De ce?

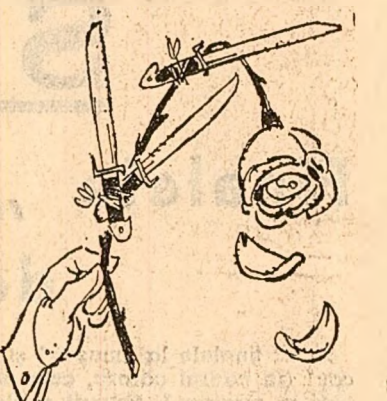
Un grup de americani care locuiesc la Paris — între care actrița Jean Seberg și soțul ei, scriitorul Roman Gray — a luat inițiativa de a pune în scenă celebra piesă a lui Bertolt Brecht „Mutter Courage”, teribil rechizițoriu contra războiului. Unde o vor

juca? Chiar în incinta bisericii americane. Semnificația e transparentă: protest împotriva războiului dus de S.U.A. în Vietnam!

ROZE ȘI GHIMPI

Alarmat de efectele pe care înscăunarea dictaturii militare în Grecia ar putea să le aibă asupra turismului, importantă sursă de venit a țării, directorul Oficiului național de turism elenic a trimis birourilor de voiaj franceze o scrisoare în care scrie: „Aș vrea să vă aduc la cunoștință că dacă măsuri — să zicem „rigide” — au fost luate de guvernul țării mele, aceste măsuri n-au durat mai mult

decît durează tranziția...”. Dar, după cum scrie „Le Monde”, după trimiteria acestei circulare nu numai că atmosfera nu s-a îmbunătățit în țară, dar alte măsuri represive au fost luate, între care și unele restricții care îi vizează pe turiștii străini. Drept care, stilul eufemistic al circularei ar putea fi corectat în sensul că tranziția s-a usculat, dar ghimpii au ieșit și mai bine la iveală...

ULTIMUL ROL AL „REGI-NELOR”

Cele două vesite transatlantice engleze „Queen Mary” și „Queen Elizabeth” (queen = regină) nu vor mai fi folosite pentru transportul călătorilor peste Atlantic. S-a apreciat că ele au devenit anacronice sau, mai exact, nerentabile, întrucît călătorii moderni preferă tot mai mult viteza avionului, confortul fastuos și extrem de piperat ca preț al celor două vapoare de linie. Ce să se facă însă cu ele? O sugestie luată în considerație este ca să fie transformate în „expoziții plutitoare”. S-a stimula exportul de echipament industrial britanic în S.U.A. S-a calculat că revine mai ieftin decît expozițiile pe uscat. Mai rămîne de văzut dacă cele două „regine” — care amintesc de epoci cînd „Imperiul” mai rezerva Americii rang de succursală — vor țnuta în tîmbe cerberilor care pîzesc zăburile vamale ridicate de S.U.A. în calea importurilor din Anglia.

EMOȚII

În capitala Venezuelei, Caracas, a avut loc un memorabil spectacol muzical. Pentru prima oară în istorie în cursul prezentării operei „Carmen” a compozitorului francez Georges Bizet a fost inclus și o veritabilă corida. În fața a 10.000 de spectatori, toredadorul spaniol Giron, în ultimul act al operei, a ucis un taur cîrătuța-tatăt o ureche și a dăruit-o cîntăreței newyorkeze, Jean Madeira, interpretă rolului lui „Carmen”. Spectatorii au trăit clipe de emoții. Desigur, nu numai este-tice.

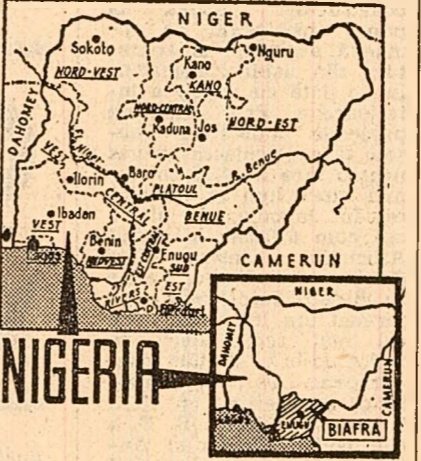
Ecoul secesiunii din Nigeria

CORESPONDENȚA DIN LONDRA DE LA LIVIU RODESCU

Actul desprinderii provinciei orientale a Nigeriei și autopromulării acesteia ca stat independent, sub numele de Republica Biafra, și situația înconjurată survenită ulterior, provocă în- grîjorări crescînde la Londra. Evoluția evenimentelor din ultimele zile e privită ca generînd primejdia unui proces de destrămare a federației nigeriene, unde monopolurile britanice au importante interese.

După cum este știut, guvernul din Lagos a luat măsuri destinate să accelereze blocada maritimă și terestră a Biafrei și acum, de ambele părți ale frontului Niger, forțele militare stau față în față. Cîra două mii de americani și peste patru mii de britanici sînt de guvernul respectiv să se repatrieze, deși autoritățile din Biafra le-au garantat siguranța. Poziția britanică nu poate ignora faptul că un capital de peste o sută de milioane de lire este investit în această regiune nigeriană. Într-o situație delicată par a se afla societățile petroliere străine, Indesebi Shell și British Petroleum, care exportă în țara suta din producția totală de țitai a țării.

De altfel, interesele petroliere au constituit în cursul desfășurării evenimentelor un punct central al dispute-

lor politice. Potrivit calculului, producția de petrol nigeriană urmează să atingă 50 de milioane de tone în 1970 și o sută milioane tone în 1980. Ținînd seama de faptul că două treimi din producția de petrol a Nigeriei este obținută în regiunea răsăriteană, la Londra a fost adoptată o atitudine precaută, neangajată, în așteptarea unei clarificări. Tot în suspensie rămîne și dilema reconstrucției diplomatice, accentuată într-o anumită măsură de declarația guvernului federal de la Lagos că un asemenea act va fi considerat ca o atitudine neprietenască față de Nigeria.

Petrolul, care trebuia să constituie, potrivit planurilor federale, cheia și baza dezvoltării economice a întregii țări, reprezintă acum principalul atu al Biafrei.

În același timp, mișcarea separatistă

Amînarea ședinței Consiliului de Securitate • Comunicatul oficial publicat la Cairo • Formarea unui guvern izraelian de uniune națională • Declarația guvernului francez • Vizita lui Wilson la Ottawa și Washington • Convorbirile tripartite de la Alger

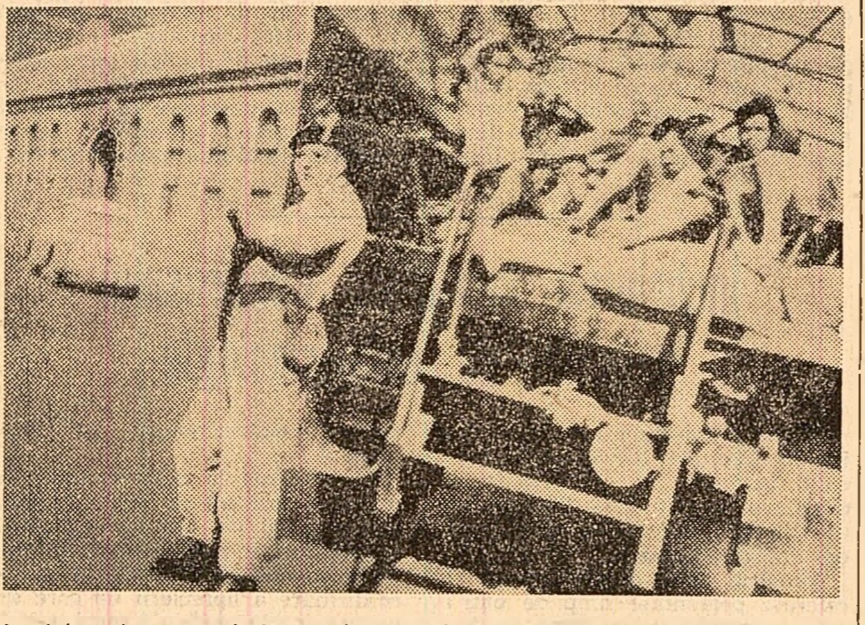
și amenințări din partea unor țări care acționează sub numele de puteri maritime — a precizat Mahmud Riad, ministrul afacerilor externe al R.A.U., într-un comunicat oficial publicat vineri la Cairo. După ce se arată că aceste țări „încearcă să folosească metode din secolul trecut și să exercite o diplomatie a canonicelor”, în comunicat se spune că „R.A.U. consideră că toate măsurile colective luate de aceste țări constituie o lezare a suveranității R.A.U., care își exercită drepturile legitime asupra apelor sale teritoriale. Aceste țări trebuie să-și dea seama că ele nu-și pot impune tutela asupra apelor teritoriale ale altor țări”.

TEL AVIV. Generalul Moshe Dayan, care a condus trupele israeliene în timpul campaniei din Sinaid în 1956, a fost numit joi ministru al apărării în guvernul izraelian. Cu aceasta, relatează agențiile de presă, unu e încheiat dezbaterile desăfurate timp de două zile pentru formarea unui guvern de uniune națională. Dayan este membru al partidului Rafi, aflat în opoziție, condus de fostul premier Ben Gurion. Portofoliul apărării era destinat, pînă în prezent, de primul ministru Levi Eshkol.

telui de Gaulle reafirmă o propunere a guvernului francez, după care problemele ridicate de navigația în Golful Akaba, situația refugiaților palestinieni și relațiile de vecinătate dintre statele interesate trebuie reglementate pe baza unor hotărîri internaționale. Ministrul informațiilor a precizat că declarația comună pe care Anglia și Statele Unite o intenționează să o adreseze puterilor maritime în legătură cu criza din Orientul Mijlociu nu intră în cadrul reuniunii celor patru mari puteri propuse de Franta și nu va contribui la un progres în rezolvarea crizei din Orientul Mijlociu.

LONDRA. — Primul ministru al Marii Britanii, Harold Wilson, care a sosit joi la Ottawa, a început în seara aceeași zile convorbiri oficiale cu primul ministru canadian, Lester Pearson.

În cadrul unei conferințe de presă, Wilson a declarat că țările maritime vor trebui să ia în considerare afirmarea drepturilor lor de trecere prin strîmtorarea Tiran, dacă Națiunile Unite nu vor reuși să soluționeze actuala criză din Orientul Mijlociu. Premierul englez și-a exprimat dorința ca această situație să fie rezolvată prin intermediul O.N.U., pro-

La Aden și în împrejurimi au loc noi ciocniri între trupele britanice și forțele patriotice. Joi a avut loc o asemenea ciocnire în orașul Cheik Othman, situat la 16 km de Aden. În fotografie: Vehicule blindate patrulînd pe străzile Adenului pentru o intimidă pe patrioți

agențiile de presă transmit:

- Ministrul de externe al Turciei despre vizita în România și Bulgaria
- Al 1989-lea avion american doborît deasupra R. D. Vietnam
- NOI ARESTĂRI ÎN GRECIA
- Măsuri de liberalizare a comerțului în S. U. A.

Ministrul afacerilor externe al Turciei, Ihsan Sabri Caglayan-gil, înapoiat la Ankara, după vizitele făcute în Republica Socialistă România și Republica Populară Bulgaria, a subliniat importanța contactelor dintre țările balcanice, arătînd că eforturile spre dezvoltarea relațiilor Turciei cu Bulgaria, Iugoslavia și România dau rezultate pozitive. „Există toate condițiile”, a declarat Ihsan Sabri Caglayan-gil, pentru ca țările acestei regiuni a lumii să trăiască și pe viitor într-o atmosferă de pace și înțelegere reciprocă, în condiții de colaborare”.

Avioane americane doborîte deasupra R. D. Vietnam

Agencia V.N.A. anunță că la 1 iunie unitățile Armatei Populare din Hanoi au doborît un avion american, care a violat spațiul aerian al capitalei R. D. Vietnam. Potrivit unor rapoarte suplimentare, forțele armate din provincie Ha Tinh, Yen Bai, Vinh Linh și Thanh Hoa au doborît zilele acestea alte patru avioane agresoare. Agencia V.N.A. precizează că pînă în prezent pe teritoriul Vietnamului de nord au fost doborîte 1989 avioane americane.

Christos Lambrakis, proprietarul ziarului „To Vima” și „To Nea”, care reușise să se ascundă după lovitură de stat de la 21 aprilie a.c., a fost arestat vineri. Cele

doză publicății erau favorabile partidului lui Papandreu

O navă de război americană a pătruns în apele teritoriale ale R. P. Chineze, la est de Insula Paicuan din provincia Fujian, în zilele de 1 și 2 iunie. La 2 iunie, un avion militar american a violat spațiul aerian al țării, efectuînd în două rînduri raiduri deasupra insulelor Hsisa și Hainan din provincia Guandun. Un purtător de cuvînt al Ministerului Afacerilor Externe a fost autorizat să dea un serios avertisment Statelor Unite în legătură cu aceste noi provocări împotriva R. P. Chineze. (China Nouă).

Senatul francez a respins vineri, cu 218 voturi, contra 32,

proiectul de lege prin care guvernului i se acordă puteri depline în domeniul economic și social. Proiectul urmează să fie din nou luat în discuție de Adunarea Națională și, în cazul în care va fi din nou aprobat, va fi remis Senatului pentru a doua oară. Dacă și la cea de-a doua lectură Senatul îl va respinge, proiectul va fi prezentat pentru a treia lectură în Adunarea Națională, care de data aceasta va adopta hotărîrea definitivă.

Ziarul „TIMES” publică scrierile unui număr de 71 de oameni de cultură și artă americani care condamnă războiul din Vietnam. „Există numeroase dovezi care arată că escaladarea războiului de către Statele Unite a distrus în repetate rînduri posibilitățile de a se pune capăt conflictului”. Semnatarii scrierilor, printre care se află personalități de renume ca Harry BELAFONTE, Marlon BRANDO, Dick GREGORY, Tom LEHRER și alții, își exprimă „adîncă îngrijorare” în legătură cu continuarea războiului. Adresîndu-se britanicilor, autorii scrierilor subînțîie: „Vă asigurăm că nemulțumirile dvs. în legătură cu războiul rusinos vor fi privite ca acțiuni antiamericane, ci ca un sprijin acordat acelei Americi pe care o iubim și cu care ne mindrim”.

Întrevederi la Brioni.

Președintele R.S.F. Iugoslavia, Iosip Broz Tito, a avut joi o întrevedere la Brioni cu Walter Ulbricht, președintele Consiliului de Stat al R. D. Germane, care se află la odihnă în această țară.

Președintele R.S.F. Iugoslavia, Iosip Broz Tito, a primit vineri la Brioni pe Olegică Cernik, vicepreședinte al guvernului R. S. Cehoslovace, președintele Comisiei de Stat a Planificării, care se află în vizită în această țară. A avut loc o convorbire prietenască, referitoare la colaborarea economică dintre cele două țări.

Juriul Concursului internațional de canto de la Montreal, organizat de Institutul internațional de muzică al Canadei, a acordat premiul I tinerii soprane române Marina Krilovici. Deși încă studentă la Conservatorul „Ciprian Porumbescu” din București, Marina Krilovici obține acum cel de-al 4-lea premiu de prestigiu care i-a adus consacrară internațională.

Ridicarea restricțiilor la exportul altor 38 categorii de produse nestrapte în țările din Europa răsăriteană a fost anunțată de Ministerul Comerțului al S.U.A. Este primul prima dată cînd se include și exportul în R. D. Germană. O măsură similară, însă numai pentru 24 de categorii de produse, a fost anunțată la începutul anului. (A. P.)